உ

கடவுள் துணை.

அரிச்சந்திரபுராண வசனம்.

இது

ஜீவகசிந்தாமணி வசன நூலாசிரியராகிய

மதுரை ஜில்லா, செம்பூர்

வித்வான்

ஸ்ரீமாந் வீ. ஆறுமுகஞ் சேர்வை அவர்களால்

வசனரூபமாக எழுதப்பெற்றது.

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலை,

87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

1914

விலை ரூபா 1-8-0.

முகவுரை.

நெடுங்கடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்திற் சிறப்புற்று விளங்கும் நந்தமிழ் நாட்டில், நூல்களை விரும்பிப் படிப்போர்க்கும், கேட்போர்க்கும் அறிவு, ஒழுக்கம், அடக்கம், கற்பு, பொறுமை, ஈகை, அருள் முதலியவற்றை விளக்கிக்காட்டி, "அறம் பொருளின்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே," என்றதற்கேற்ப நாற்பயன்களையும் தரவல்ல பனுவல்கள் பலவற்றுள் அரிச்சந்திர சரிதையும் சிறந்த ஒன்றென்பது எவரும் நன்கறிந்தவிஷயம்; இவ்வாறு இக்கதை சிறந்திருத்தல் நோக்கியே, ம-ா-ா-ஸ்ரீ நெல்லூர் வீரனென்னும் ஆசுகவிராயர் இனிய செய்யுட்களால் அரிச்சந்திர புராணமென்னும் காவியத்தை, சாலிவாகன சகாப்தம் ஆயிரத்து நானூறு நாற்பத்தாறாம் வருஷத்தில் இயற்றித் திருப்புல்லாணித் திருமால் சந்நிதியிலுள்ள சக்கரதீர்த்தக்கரையில் நிலைபெற்றிருக்கும் மண்டபத்தில் அரங்கேற்றி இலக்கிய விலக்கணங்கற்ற வல்லோரனைவருக்கும் பயன்படுமாறுதவினர்; இப்புராணமே அன்றுமுதல் கற்றோரால் பாராட்டப்பட்டு வருகின்றது. இன்னும், பிற்பட்ட காலத்தில் இவ்வரிச்சந்திர சரிதையைச் சங்கீத சாகித்திய வித்வான்கள் பலர், பல நாடகங்களாகவும் இயற்றி வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர்; நாடக விற்பன்னர் பலர் அந்நாடகங்களிலுள்ள தருக்களையும், விருத்தங்களையும் சபாஷணை வாக்கியங்களையும் மனனஞ்செய்துகொண்டு நகரங்களிலும் நாடுகளிலும் அரிச்சந்திரனுடைய கதையை நடித்துக் காட்டி எல்லோரையும் மகிழ்வித்து வருகின்றார்கள்; சிறு கிராமங்களிலுள்ள மிராசுதார்களும் எல்லாச் சரித்திரங்களுள்ளும் இதுவே சிறந்ததெனக்கருதி வருடந்தோறும் நாடக விற்பன்னர்களை வரவழைத்துத் தங்கள் ஊர்களில் இவ்வரிச்சந்திர சரிதையையே நடித்துக் காட்டும்படிச்செய்து கண்டுங் கேட்டுங் களித்தின்புற்று வருகின்றனர். இவ்வாறு இக்கதை எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டு வரினும், இக்கதையைப் பற்றி

வெளிவந்திருக்கும் அரிச்சந்திரபுராணம் இலக்கிய இலக்கணப்பயிற்சி யுள்ளார்க்கே பயன்படுகின்றது; மற்றையர் அதனைப் படித்துணரும் சக்தியற்றவர்களா யிருக்கிறார்கள். நாடகங்கள் சாதாரண படிப்புள்ள எல்லோர்க்கும் விளங்குவனவா யிருப்பினும், அவை, நாடக விற்பன்னர்கள் நடிக்கும் காலத்தில்மட்டும் பயன் படுவனவா யிருக்கின்றன. ஆனால் அவர்கள் நாடகம் நடக்கும் சமயங்களில் மாத்திரம் இப்புண்ணிய சரிதையைச் சிந்தித்து மற்றக் காலங்களில் மறந்துவிடுகின்றார்கள்; இக்காரணம்பற்றி எல்லோரும் இக்கதையை எக்காலத்தும் படித்துணர ஏதுவில்லாமலிருக்கின்றது. ஆதலால், பாரதம், இராமாயணம் முதலிய காவியங்களுக்கு வசனங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல இக்கதைக்கும் அரிச்சந்திரபுராணச் செய்யுட்களைத்தழுவிய வசனநூலொன்றேற்பட்டால் அஃது, எவ்வகுப்பாரும் எக்காலத்தும் படித்தின்புறுதற் குபயோகமாக விருக்குமென்று நற்குணம் நிறைந்த சில புத்திமான்கள் விரும்பியதற்கிணங்கி மேற்கூறிய அரிச்சந்திரபுராணச் செய்யுட் கருத்துக்களையே பெரும்பாலும் தழுவி இப்போது இவ்வசனநூலை யெழுதி வெளியிட்டனன்.

இது, மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரபுராணச் செய்யுட் கருத்துக்களைத் தழுவியிருப்பதோடு, இடையிடையே கதைத் தொடர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதனவாகிய பல விஷயங்களைச் சேர்த்தும், இக்காலத்திய புத்திமான்களால் அசப்பியமெனக் கருதப்படும் ஸ்திரீவருணனை முதலியவைகளைத் தள்ளியும், மூலநூலில் முன்னுக்குப்பின் விரோதமாயிருந்த சிற்சில விஷயங்களை மாற்றியும், ஸ்திரீகள், சிறுவர்கள் முதலிய எல்லோருக்கும் விளங்கும்படி விளக்கமாகவும், விரிவாகவும் எளிய நடையில் எழுதப்பெற்றிருக்கிறது. படிப்போர் மனத்தை யுருக்கத்தக்க அரிச்சந்திரபுராணச் செய்யுட்களின் கற்பனை முதலியவைகளெல்லாம் இதில் விரவித் திருப்பித் தோ[illegible] நடையும் தெளிவாக வமைந்திருப்பதால்

இதனைப் படிக்குந்தோறும் ஒவ்வொருவரும் உள்ளமிளகி ஒப்பற்ற இக்கதையின்மீது பக்திகொள்வார்களென்பது திண்ணம்.

இத்தகைய இவ்வசன நூலைத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள புத்திமான்களெல்லோரும் வாங்கித் தங்கள் தங்கள் இல்லங்களில் வைத்து வாசிப்பதனாலும், தங்கள் தங்களுடைய ஆண்மக்களிடமும், பெண்மக்களிடமும் கொடுத்து, அவர்களையும் வாசிக்கும்படிச் செய்வதனாலும், படிப்போர்க்கும், கேட்போர்க்கும் விசேஷஞானமும், அருள், அடக்கம், ஈகை, கற்புமுதலிய நற்குணங்களுமுண்டாவதோடு நாற்பயன்களுங் கைகூடும். இன்னும் இது புதிய முறையில் எழுதப்பட்டிருப்பதால் கலாசாலைகளிற் கல்விகற்கும் மாணவர்க்கும் பெரிதும் பயன்படும்.

ஆகவே, இந்த 'அரிச்சந்திர புராண வசனம்,' என்னும் நூலை இத்தமிழ் நாட்டிலுள்ள உத்தமகுணம் நிறைந்த கனவான்கள் விரும்பி யேற்று நன்குமதித்து எனக்கு உற்சாகத்தை யுண்டாகும்படி மிகவும் தாழ்மையோடு அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

என்புத்திக் கெட்டியவரையில் நான் இதனை எழுதி வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றேனாதலின், இதில் சிற்சில பிழைகளும் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடும். அவ்வாறு பிழைகள் காணப்படின், கல்வியறிவோடு நடுநிலைமையை வகிக்கும் பேரறிவுடைய அன்பர்கள் அவற்றை எனக்குத் தெரிவிப்பின் வந்தனத்துடன் ஏற்றுத் திருத்திக்கொள்வேன்.

இங்ஙனம்,

ஜே. வீ. ஆறுமுகன்.

விஷயசூசிகை.

விஷய சூசிகை.

விஷயசூசிகை முற்றுப்பெற்றது.

கடவுள் துணை.

அரிச்சந்திரபுராண வசனம்.

தெய்வ வணக்கம்.

விநாயகர் துதி.

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

"பெரும்புகழ் பெறும்படி யருந்துயர் கெடும்படி
பிரியம்பல வரும்படி யுளம்
விரும்பிய தனம்பெற மிகும்பெறு பதம்பெற
விளங்கிய தவஞ்செய நெடுங்
கரும்படவல் பெரும்பய றிருங்கனி ரசங்கொடு
கவர்ந்தெனிடம் வந்தருள் செய
இருங்கரி முகன்சிறு சதங்கையொடு கிண்கிணி
யிலங்கிய பதம்பெறு வனே."

இதுவுமது.

கலிவிருத்தம்.

"பரிதி தன்மா பில்வரு பார்த்திபன்
விரித ரும்புகழ் மேவரிச் சந்திரன்
சரித மன்னுந் தமிழ்க்குத் துணைசெயக்
கரிமு கன்பதங் கைதொழு தேத்துவாம்."

இதுவுமது.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

*"வையாம்பன் முகத்தானை மறலியையோ டத்துரந்து
வாழ்வ தென்றும்
மெய்யாம்பன் முகத்தாலும் வேதத்து மாகமத்தும்
விரித்த தென்றே
மொய்†யாம்பன் முகத்தானைப் பொடியாகப்பொருது வினை
முடித்து நீண்ட

* வை-கூர்மை; † ஆம்பல்-யானை.

கையாப்பன் முகத்தானைக் காலையினு மாலையினுங்
கருது வோர்க்கே."

பரமசிவன் துதி:

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

"சீர்கொண்ட செழுங்கமலத் திசைமுகனு நெடுமாலுஞ்
சிவனு மென்னப்
பேர்கொண்ட மூவுருவு மீருருவு மோருருவாய்ப்
பிறங்குந் தொல்லை
நீர்கொண்ட வண்டத்துந் தாவரத்துஞ் சங்கமத்து
நிறைந்து நின்றோன்
கொண்ட தாளிணைக டமைகொண்ட வன்பினொடு
தலைமேற் கொள்வாம்."

இதுவுமது.

"புகலரிய சதுமறையாய் மறைப்பொருளா யுப டத்தாய்ப்
பூத மைந்தாய்
அகிலமுமாய் மன்னுயிரா யணுவிலணு வாயவற்றி
னகமாய் மேலாய்ப்
பகலிரவென் றறியாத பராபரமா யருசடப்
பகுதி யாகிச்
சகலமுமாய் நிஷ்களமாய் நின்றோன்றன் செழுங்கமல
சரண்புக் கேமால்."

இதுவுமது.

"ஆதியா யண்டபகி ரண்டத்து மப்புறத்து
மடங்கா தூற்ற
நீதியாய் மணியொளியும் பாற்சுவையு மெனவனைத்து
நிறைந்து நின்றும்
பாதியா யொன்றாகி யருவாகி யுருவாகிப்
பார்த்து லகுஞ்
[illegible] முடிசூட்டத் தனதுதிரு வடிசூட்டத்
துணிந்த தூயோன்."

உமாதேவி துதி.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

"கணத்தாள்வெங் கயமுகனுங் கந்தனுந்நிற்கும் பந்தனும்பா
ணுண்ட கும்பத்
தனத்தாளை யறம்வளர்த்த காத்தாளை திரிபுரங்க
டழலாய் வேவச்
சினத்தாளை சிறியோர்கள் செய்தபிழை பொறுத்திரக்கஞ்
சேயுஞ் செய்ய
மனத்தாளை நின்கமல மலர்த்தாளை யென்றலைமேல்
வைத்தாள் வாயே."

முருகக்கடவுள் துதி.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

"பெருமையிலுங் கதிமையிலு முதுமையிலு மூன்றிலெனவே
பிறந்த மேனிக
கருமையிலுங் கடுந்தருகட் செம்மையிலும் வெம்மையிலுங்
கலங்கேன் காலா!
எருமையிலும் வெள்ளாட்டுப் பால்போது மெனப்பிறரை
யுண்ணே னென்பால்
வருமயிலும் பொருமயிலும் வாதன்மகன் குகனுமென்றன்
மனத்தி லுண்டே."

காளியம்மன் துதி.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அந்தரியா மளையமலை யரலகாலி
யம்பிகைகுமரி கௌரி யாளி யூர்தி
வந்தரிநான் முகன்வணங்கு மலர்த்தாட் சூலி
வைரவிநா ருகவைரி மதங்கி நீலி
சுந்தரியோ கினிசூலி நீலி நாக
கங்கணிசங் கரிவிமலை யாளி வால
சுந்தரிசா முண்டி திரி சூலி காலத்
துணையடியென் முடிமீது சூடி னேனே."

கலைமகள் துதி.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

"மருப்பவள வாக்குவிந்து திரண்டு முத்து
வடமணிந்து குடமெனவே வயங்கிச் செம்பொற்
பொருப்பவள வளர்ந்து ததும்பி விம்மிப்
புடைபரந்து களபநறும் புளகக் கொங்கைத்
திருப்பவள வாயாளைத் தேனை மானைச்
செழும்படிக நிறத்தாளைத் திகழ்வெண் கஞ்சத்
திருப்பவளை யுலகேழு மீன்ற தாயை
யெனதிதய கமலத்தே யிருத்தி னேனே."

அவையடக்கம்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

"நீர்கொள்வார் பாலோடு நேருற்றால் பதர்கொள்வார்
நெல்லோ டுற்றால்
கார்கொள்வார் பூவுற்றால் வேர்கொள்வா ரிற்பிறிது
நறையுண் டாயின்
சீர்கொள்வார் புன்சொல்லுஞ் செஞ்சொல்லுஞ் சேர்ந்
சோப் புன்சொல் [தோன்றிற்
யார்கொள்வா ரென்பதுசற் றறியாமற் சிறியேனு
வகைக்கின் றேனே."

இதுவுமது

"புருடனார்க் கேற்றிழையார் பொருளுரைப்பதெனப்பிறர்தம்
பொருளை வெளவுந்
திருடனார் மேலவருக் கறமுரைப்ப தெனச்சிறிய
*தெள்கு துள்ளிக்
கருடனார்க் குப்பறவை கற்பிப்ப தெனவனந்தங்
கண்ணுள் ளார்க்குக்
குருடனார் வழிகாட்ட லெனப்பெரியோர் முன்சிறியேன்
கூற லுற்றேன்."

---

* தெள்கு - கொசுகு.

நூல்.

உலகம் நிலைபெறுவதற்குப் பெருந்துணையாயுள்ள சூரியனது குலத்திற் றோன்றிப் பண்டைக்காலத்தில் அரசு புரிந்துவந்த மன்னர்களுள் திரிசங்குவின் புத்திரனாகிய அரிச்சந்திரனே மிக்க கீர்த்தி வாய்ந்தவன்; மற்றொருவனைப் பணியாது தாரணியாண்டவர்களாகிய சக்கரவர்த்திகளறுவருள் இவனுமொருவன்; சத்தியந் தவறாதவன்; அணுவளவும் பொய் கூறாதவன்; பிறர்மனை விரும்பாத பெருங்குணமுடையவன்; இல்லையென்றிரப்பார்க்கு இல்லையென்னாத இதயம் படைத்த மகாவள்ளல்; தன்னுயிர்போல மன்னுயிரைக் காக்குந் தருமகுணசீலன்; செங்கோன் முறையிற் சிறிதும் பிசகாதவன்; குபேரனும் நாணும் நிதிபடைத்த கோமான்; சகல கலைகளுங் கற்றுத்தேர்ந்த விற்பனன்; திருமகள் வசிக்கும் பெருமார்புடையவன்; உருவிலான் வெட்கும் உருவமுடையான்; மிகவும் ஜீவகாருண்யம் பொருந்திய பேரிறைவன்; பொறுமையிற் சிறந்த புரவலன்; பெரியோரைப் போற்றுந் திருவினன்; சந்திரமதி யென்னும் மகா பதிவிரதையைப் பத்தினியாக அடைந்தவன்; அந்தணரை ஆதரிக்கு மன்பினையுடையவன்; தெய்வபக்தியிற் சிறந்த செம்மல்; குருபக்தியிற் சிறந்த கோமான்; முப்பத்திரண் டறங்களையும் முறை பிசகாது நடத்திவரும் பேரறிவினை யுடையான்; கோசல நாட்டுக்கிறைவன்; அயோத்திமா நகரத்திற் கதிபதி. இத்தகைய அரிச்சந்திரனுடைய சரித்திரமானது மிகவும் புண்ணியம் பொருந்தியது; இதனை வாசிப்போரும் கேட்போரும் எத்தகையரா யிருப்பினும் நன்னெறியிற் புகுந்து உலக நீதிகளை யுணர்ந்து இகசுகம் பரசுகம் ஆகிய இரண்டினையும் பெறுவார்க ளென்பது திண்ணம். ஆதலின், இஃது யாவர்க்கும் உபயோகமா யிருத்தற்பொருட்டு அரிச்சந்திர புராண மூலச் செய்யுட்களைத் தழுவி, இதனைத் தெளிவான வசனமாக எழுதுவாம். இவ்வசனம் எவ்வகை இடையூறுமின்றி இனிது முடியுமாறு எம்மிஷ்டகுருதெய்வங்களாகிய விநாயகக்கடவுள் முதலிய தெய்வங்களின் அனுக்கிரகமுண்டாவதாக.

இவ் வரிச்சந்திரனுடைய கதையைப் படித்தற்கு முதலில் இவனுடைய நாட்டுச்சிறப்பு, நகரச்சிறப்பு முதலியவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் அவசியமாதலின் இப்போது அவைகளைச் சிறப்பித்துக் கூறிப் பின்னர் மற்ற விஷயங்களை முறையே கூறுவாம்.

நாட்டுச்சிறப்பு.

கலிநிலைத்துறை.

முன்று றறிபாப் பிறவிக் குருடான மூடன்
தன்றுற் றெடுசா கரத்தின்றிட் டுஞ் சாற்று மாபோல்
மான்று லறிதக்க தன்றென்னினு மன்னர் மன்னன்
நன்னாட் டணியான் சிலவல்ல நடத்த லுற்றேன்.

நெடுங்கடல் சூழ்ந்த இந் நிலவுலகத்தில் சத்தியத்தின் உயர்வை விளக்குதற் பொருட்டு நான் எடுத்துக் கூறத் தொடங்கிய இக்கதைக்கு நாயகனும், சத்தியத்தை நிலை நிறுத்தி என்று மழியாப் புகழ்படைத்தவனுமாகிய அரிச்சந்திரனால் ஆளப்பெற்ற கோசலமென்னும் நாடானது அளவிடற்கரிய சிறப்பினையுடையது. இத்தகைய அரசர்க்கரசனாகிய அரிச்சந்திரனது நல்லியல் பொருந்திய அந்நாட்டின் சிறப்பானது என்னால் அளவிட்டறிந்து சொல்லத்தக்கதன்றாயினும், முன்னேயிருக்கும் வழியை அறிந்து செல்ல முடியாத பிறவிக் குருடனான ஒரு பேதை, தன்னுடைய அறிவினாலே, சகரரால் தோண்டப்பெற்ற சமுத்திரத்தின் இடம் முதலியவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்தறிந்து சொல்லத்தொடங்கியதுபோல அந்நாட்டு வளங்களுள் என்னாற்சொல்லக் கூடிய சிலவற்றை மாத்திரம் கூறத் தொடங்குகின்றேன்.

மழைவளம்.

அந்நாட்டிலே சூற்கொள்ளாத வெண்மைநிறம் பொருந்திய மேகமானது, குளிர்ச்சிபொருந்திய திருப்பாற்கடலிற் சென்று நிறைந்த அமுதம் திரண்டு செழிப்புற்றுத் தனக்

சேற்பட்ட நட்பினாலே இலவண சமுத்திரத்தைச் சார்ந்து
அதனிடத்தே கூடினாற்போல வந்து, அதனுள்ளே யிருக்
கின்ற நீரைப்பருகி அதனாலே கருமைநிறம் பெற்று, ஆதியில்
அவ்வமுதத்தை விரும்பித் தேவர் முதலியோர் பாற்கடலைக்
கடைகின்றகாலத்தில் தோன்றியெழுந்த விடமானது ஆகாய
மெல்லாம் பரவியதுபோல எழுந்து விண்ணிற் பரவும்; அவ்
வாறு கருமைநிறம் பெற்று மேலெழுந்ததும், சிறப்புற்றது
மாகிய மேகக்கூட்டமும், கீழிடமும் மேற்பாகமுந் தெரியாத
படி இருண்டு விண்ணிடமெல்லாம் நீல நிறமுள்ள கொடிகள்
பறந்தாற்போலவும், நீலவர்ணக் குடைகள் விரிந்தாற்போல
வும் கூடிப் பூமியும், ஆகாயமும் தம்மில் மாறுகொண்டு
போர்செய்தாற்போலத் தோற்றும்படி கனமாகிய இந்திர
வில்லினாலே இடிகளையும், மழைத்துளிகளையும் அம்புகளாகத்
தொடுத்து எய்வதுபோல மழையைச் சொரியும்; (அதாவது
இந்திர வில்லுடனும், இடிகளுடனும் மழைத்துளிகளைச்
சொரியும்); அப்படிச் சொரியும்போது அம்மழைத் துளிக
ளின் கூட்டம் எப்படி யிறங்குமெனில், ஆகாயத்திலுள்ள
தேவர்களாகிய மதுவடிப்போர்கள் மழைநீராகிய மதுவை,
"இம்மதுவானது மீன்கள் சஞ்சரித்து விளங்காநின்ற சமுத்
திரத்திற் றோன்றியது; ஆதலின் மிகச் சிறப்புற்றது; இத
னைச் சுத்தப்படுத்திப் பெரியவொரு தாழியில் நிறைத்து
வைப்போம்" என்று கருதிச் சராசரங்களுக் கெல்லாம்
வசித்தற்குரிய ஸ்தானமாய் விளங்கும் பூமியைப் பெரிய குட
மாகக்கொண்டு ஆகாயத்தை யக்குடத்தின் மேல்வைத்துக்
கள்வடிக்கும் நெய்யரியாகிய கிண்ணமாக்கி யூற்ற, அம்மது
அக் கிண்ணத்தின் பல துவாரங்களின் வழியாகப் பல
தாரைகளாய் விழுவதை நிகர்த்துப் பொழியும்; அவ்வாறு
சொரிந்த மாத்திரத்தில், மேகத்தாலே சொரியப்படுகின்ற
மழைகளாகிய பாணங்கள் பூமியின்மேல் விழுந்தும் அவை
கள் பாய்ந்த புண்களினின்றும் ஒழுகுகிற இரத்தத் திரட்சி
போல எவ்விடத்தும் கார்காலத்திற் றோன்றுகின்ற இந்திர
கோபப் பூச்சிகள் வெளிப்பட்டு அதிகரித்து விளங்கக் கண்

பர்வைக் கடங்காம லதிகரித்துப் பெருகிய ஜலம் திரண்டு ஆரவாரிக்கும்; பின்னர் அவ்வாறு திரண்ட ஜலப் பெருக்கானது: களவு, கொலை, மதுபானம், பொய், காமம் என்று சொல்லப்படும் ஐந்து மகா பாதகங்களையும் நீக்கிய உத்தமர்களுக்கு அஞ்ஞானம் நீங்கி மனந்தெளிந்த அறிவுடையோர் கொடுக்கும் உத்தமதானம் பெருகுவதுபோலப் பள்ளம், மேடு, பெரியமலைகள், காட்டின் பக்கங்கள் ஆகிய இடங்களெல்லாவற்றிலும் பாய்ந்து அதிகரித்து வேகங்கொண்டோடும்.

நதிவளம்.

உலகத்திற்குத் துணைக்காரணமானவைகளும், கூட்டம் பொருந்தியவைகளுமாகிய சிறந்த மேகங்கள் மேற்கூறியபடி மழையைச் சொரிவதனாலே ஆரவாரித்தெழுந்த அந்நீர்ப் பெருக்கானது முன்னே சொல்லிய விடங்களெல்லாம் பாவிப் பின்னர் மலைகளிலிருந்து வழியும்போது அநேககோடி மலைச்சிகரங்களை யெல்லாம் முறித்து, ஆங்காங்கே உற்பத்தியாகி ஓடும் அருவிக் கூட்டங்களோடு புகுந்து அவற்றிலடங்காமல் இரைச்சலிட்டோடிப் பின்னும் அதிக முழக்கத்தைச் செய்து சரயு என்னும் பெயரினையுடைய புண்ணிய நதியிலே வந்துகூடி நடக்கும்; இவ்வாறு வந்து கூடவே அந்தச் சரயு நதியானது மிகுந்த பெருக்கினையுடையதாகி, இருமருங்கினு மிருக்கும் சந்தன விருக்ஷம், தோடைவிருக்ஷம், அசோகமரம், பலாசவிருக்ஷம், தேவதாருவிருக்ஷம், மகிழமரம், கடுக்காய்மரம், சண்பகவிருக்ஷம், சாதிலிங்கமரம், கோங்கமரம், சுரபுன்னைவிருக்ஷம், கடப்பமரம், பேரீத்தமரம், மூங்கில்மரம், கற்பூரவள்ளி, பனைமரம் ஆகியவற்றை யெல்லாம் அடித்துக்கொண்டு அவற்றுடனே அலைகள் மூள வேகங்கொண்டு பாயும்; இன்னும் அந்த மலைகளிலுள்ள ஏலம், தகரம், இலவங்கம், மஞ்சள், தக்கோலம், வசம்பு, சிவந்த குங்குமம், கோட்டம் ஆகியவைகளையும் வாரிக்கொண்டு, பதினாலு உலகங்களும் நடுங்கும்படி வந்து பொருந்திய ஊழிக்காலத்தில் பொங்கியெழுந்து எல்லா

வற்றையும் மோதி யழிக்கின்ற கரிய கடலையும் சேர்ந்து விளங்கும்; இன்னும் ஆரவாரம் மிகுந்து விளங்கும் அவ்வாற்றின் வெள்ளப்போக்கானது, பக்கங்களிலுள்ள நீலமணி, வைரமணி, வைடூரியம், முத்து, சிவந்த நிறம் விளங்காநின்ற பவளம், அழகுநிறைந்த பதுமராகம் ஆகியவைகளை எற்றித் தள்ளிக்கொண்டு, அவைபல நிறங்களோடு கலந்து விளங்குதலாலே இப்பூமியில் நீட்சிபெற்றுவந்த ஓர் இரத்தின வில்லைப்போலவும் ஓடும்; இன்னும் அப்படி ஓடும் வெள்ளத்தில், பக்கங்களிலுள்ள புற்றுக்கள், அலைகளால் மோதுண்டு தகர்வதனால் வெளிப்பட்டனவும், * படமெடுத்தாடுகின்றனவுமாகிய அரவங்களும், ஆங்காங்கே கரைகளிலுள்ள சமங்களிற் கிடந்து கலந்த எலும்புகளும், அளவிடப்படும் ஆட்டமும், (அதாவது அலைகள் தாவிச் செல்வதாலுண்டாகும் அசைவும்) நடுவே ஜலமும், அந்நதி செல்லும் அத்திசையிலேயே அப்புனலோடுவதா லுண்டாகும் ஓசையும் பொருந்துவதால் அவ்வெள்ளத்தையுடைய அந்நதியானது, சர்ப்பங்களையும், எலும்புகளையும் ஆபரணங்களாக அணிந்தவனும், ஆட்டத்தை (அதாவது நடனத்தை) யுடையவனும், சிரசினிலே கங்காஜலத்தைத் தரித்தவனும், பகீரதன் பொருட்டுக் கங்கை பூமியிற் பாயும்போதுண்டான ஆரவாரத்தைச் சமீபத்தி லுடையவனும், கபாலத்தை யேந்தியவனும், மேருவை வில்லாகக் கைக்கொண்டவனுமாகிய சிவனை நிகர்த்து விளங்கும்.

---

* மூலநூலில் இவ்விடத்திலுள்ள "ஆடரவும்" என்ற செய்யுளைப் பிரிமொழிச் சிலேடையாக்கி நதிக்கு வேறு பொருளும், சிவனுக்கு வேறு பொருளு முரைப்பதுண்டு. ஆயினும், அவ்வாறுரைப்பது இவ்விடத்திற்குப் பெரும்பான்மையும் பொருந்தாதிருத்தலாலும், வசனநடைக்கு மயக்கத்தைக் கொடுக்குமாதலாலும், இரண்டிடத்தும் ஒரேதன்மைத்தான பொருளுரைத்தலே சிறப்புடைத்தாகலானும் அதனைச் செம்மொழிச் சிலேடையாக்கி இவ்வாறு வசனத்திற் கியையுமாறு பொருளுரைக்கப்பட்டது.

இஃதன்றி அந்நதியில் இரண்டுசென்ற நீர் முழுவதும்
எவ்வித வேகங்கொண்டு பாயுமெனில், பிரளயகாலத்தில்
சமுத்திரத்தின் மத்தியிலிருந்து பொங்கியெழும் வடவா
முகாக்கினியையுந் தாழ்மைப்படுத்தி அதினும் மூன்றுபங்கு
வேகத்தை யுடையதாய்ப் பகைவரை வெல்லும் பெரிய
யானைகளையும், சிங்கங்களையும் அடித்துக்கொண்டு உக்கிரத்
தோடு செல்லும்; இன்னும் இவ்வித வேகத்தோடுசெல்லும்
அந்நதியானது தருக்களின் தளிர்களையும், வளார்களையும்,
மரங்களையும் அடியோடு கெட்டு முறியும்படி வீழ்த்திக்
காட்டிடங்களைச் சூழ்ந்து அங்குள்ள பெரிய யானைமதத்தின்
நாற்றத்தையும், யானை மாறிமாறி அடிவைத்து நடப்பது
போல, மாறிமாறிப் பாயும் நடையையுங் கொண்டு செல்வ
தால், வேகமும், மதமயக்கமும் நீங்காத வெஞ்சிய யானையை
யும் நிகர்க்கும்; இவ்வாறு நிகர்ப்பதன்றி இன்னும் அந்
தச் சரயுநதியானது, கொலை செய்கின்ற யானைகளினுடைய
அழகிய கொம்புகளையும், வேடுவர் குடிசைகளில் வைத்
திருந்த சங்குகளையும், நீட்சிபொருந்திய ஊதுகொம்பு
களையும் வாரிக்கொண்டு, அவையெல்லாம் தன்னிடத்தே
விளங்கும்படிச் சென்று, வேகத்திலே பொருந்திய பத்திர
காளி மனமகிழ்ந்து தங்குகின்றபோர்க்களத்தையும்நிகர்த்து
விளங்கும். பின்னர் அந்நதி, உடுக்கைபோன்ற இடையினை
யுடைய வேடமகளிர் ஆங்காங்குள்ள துறைகளில் மூழ்க,
பக்கங்களில் ஏலச்செடிகளைப் பறித்துப் பரப்பிக்கொண்டு
பற்பலவிடங்களிற் சுழித்துக் கரைகளில் உராய்ந்து குறிஞ்சி
நிலத்திற் கிறைவனாகிய வெற்றிக்கொடி தரித்த முருக
னுடைய அடிகளை வணங்கி (அஃதாவது: அவனடிகளை
வணங்குவதுபோலக் குறிஞ்சிநிலத்திற் சென்று) தான்
செல்லும் வேகத்தினாலே கொடிகளும் புற்களும் சிதைவுற்று
விளங்கும்படித் தோற்றுவதாகிய அக்குறிஞ்சிநிலத்தைக்
கடந்து செல்லும்.

இவ்வாறு குறிஞ்சிநிலத்தைக் கடந்து சென்றவுடன்
அந்நதி, பறவைகளையும், புலிகளையும், குரங்குகளையும், மேம்

பாடுபொருந்திய மலர்களையும், வேங்கைமரங்களையும், வண்டு களையும்; விரும்பப்படுகின்ற பலாக்காய்களையும், தன்னிடத் தே வந்து நீரைப் பருகுகின்ற யானைகளையும், இழுத்துக் கொண்டு வெப்பத்தாற் சுடுகின்ற பாலைநிலத்தில்வந்துகூடும்; அவ்வாறு கூடிய உயர்ந்ததென்று தெளியும் நல்வழியை யுணராதவர்களும், சினம் பொருந்தியவர்களுமாகிய வேடர் களும், அங்குள்ள பேய்த்தேர் என்னும் கானலையும், தான் பாய்வதாற் றோன்றும் வெள்ளத்தினையும் தங்கள் மனத்தா லாராய்ந்து வேறுபிரித் தறியமுடியாத இயல்பினையுடைய அப்பாலைநிலத்தி லுள்ள ஊர்களையும், அங்குள்ள பாலைநிலப் பெண்களையும் தள்ளிக்கொண்டு, அந்நிலத்தில் வாசஞ் செய் பவளும், கலைமானை வாகனமாக ஏறி நடத்துகின்றவளு மாகிய பத்திரகாளியினது தாளை வணங்கிப் பெருகும். அதன்மேல் அழகிய புனலையுடைய அவ்வாறானது, தனக்குள் ளகப்பட்டுவிரும் அழகிய கோங்கமரத்தினுடைய பூங்கொத் துக்களும், அப்பாலைநிலத்திற் சார்ந்த இருப்பைமரத்தி னுடைய பூங்கொத்துக்களும், சிதைந்து கெடவும், இருவல் கள் அங்கு ஓங்கி மேலே யெழவும், சென்று, ஆங்காங்கே நெருப்புப்பொறிகள் மின்மினிகளைப்போலத் தோன்றப் புறுக்கள் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் இயல்பினையுடையதாகிய அப்பாலைநிலத்தை விட்டுப்போய்ச் செழிப்புற்ற முல்லைநிலத் திற் சேரும்.

அவ்வாறு சேர்ந்தவுடன், முழுகுதற்குரியதும், குற் றஞ் சொல்லப்படாததும், நடுவே ஆழத்தை யுடையதுமான அவ்வாற்றின் நீரானது; அம்முல்லைநிலத்தி லுள்ள ஆடுகளும், பெரிய கறவைப்பசுக்களும், எருதுகளும் அஞ்சியோடும் படியாகப் பாய்ந்து கொன்றைமரங்களின் கிளைகளை முறித்து, அக் கொன்றைமரங்களி லுள்ள காய்க் கொத்துக்களையும், தன்னிடத்தே சேர்த்துக்கொண்டு அங்கே யிட்டிருக் கும் பலகைகளை மோதி அழிக்கும்; இதுவுமன்றி இன்னும் அவ்வாறானது அம்முல்லைநிலத்தில் ஆயருடைய தயிரைக் கொள்ளையிட்டு, மாமரங்களை ஒடித்தழித்து, தேவர்கள்

ழும்புகின்ற அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தைப்போலப் பெருகிச் சார்ந்து, மேகங்களை மேலே தாங்குகின்ற (அதாவது: மேகமண்டலம் வரை வளர்ந்த) குருந்தமரங்களை வேரோடு சாய்த்துத் தள்ளி, அவற்றில், ஆய்ச்சியர் கீராடுங் கால் நழுவிய வஸ்திரங்களைச் சேர்த்து எல்லாவற்றையுந் தன்னிடத்தே கொண்டு அலைகளைச் செய்து செல்வதனாலே, முன்னே ஆய்ச்சியருடைய தயிர், வெண்ணெய் முதலியவற்றைத் திருடியுண்டு அவர்களுடைய ஆடைகளைக் கவர்ந்து குருந்தமரத்திற் சேர்த்து விளையாடிய கிருஷ்ணனையும் நிகர்க்கும்; இவ்வாறு நிகர்ப்பதன்றி இன்னும் அது மனிதரைக் கடித்து மிகவும் வருத்துகின்ற பாம்புகளையும் தள்ளி வெள்ளத்திற் சேர்த்து வருத்தி, மேகந் தவழும்படி வளர்ந்து விளைந்திருக்கின்ற மராமரங்களையும் ஒடித்து, எவ்விடத்தும் இரகசியமாக நிறைந்து மறைந்திருக்கின்ற பத்திரகாளியை முன் பாலைநிலத்தில் வணங்கினதுபோல இம் முல்லைநிலத்தில், வேதத்தால் வணங்கப்பட்டவனும் இந்நிலத்திற் கிறைவனுமாகிய விஷ்ணுவை வணங்கி, (அதாவது வணங்குவதுபோலத் தாழ்ந்து சென்று) உயிரை நிகர்த்த பெட்டையன்றில்களும், ஆணன்றில்களும், இறகையுடைய அன்னங்களும், பெட்டைகளோடு நெருங்கியிருக்கின்ற நாரைகளும் ஒன்றோடொன்று கூடிச் சந்தோஷம் நீங்காமல் வசித்திருக்கும்படி அமைந்ததும், மிக்க நீர் நிறைந்த தடாகங்களாற் சூழப்பட்டிருப்பதுமாகிய மருதநிலத்திற் சேரும்.

அப்படிச் சேர்ந்தவுடன் அந்நதியின் பிரவாகமானது மிகுந்து, வாழைமரங்கள், கமுகமரங்கள், மகிழமரங்கள், மருதமரங்கள், பலாமரங்கள், தென்னைமரங்கள், மகரந்தத்தையுடைய சண்பகமரங்கள், இலவமரங்கள், குங்குமமரங்கள், மாதுளமரங்கள், புன்னைமரங்கள் முதலியவற்றின் கூட்டங்களை மோதி முறித்தழிக்கும்; அதன்மேல் இவ்வாறு மரங்களைச் சிதைத்துச் சென்று அவ்வெள்ளம், அம்மருதநிலத்தினிடங்களெல்லாம் பாவ, அப்போது ஆங்காங்கே நெருங்கியிருக்கின்ற வாய்க்கால்களி லெல்லாம் கலந்து சென்ற வேக

மான ஜலமும், வால்கள் தொங்குகின்ற எருமைகள் போய் விழும் அதிர்ச்சியினாலே சேல்மீன்கள் தங்கள் தேகம் ஆகாயத்திற் படும்படி குதித்துப் பாயும் செழிப்பினையுடைய தடாகங்களிற் பாயும்; அங்ஙனம் பாய்ந்த மாத்திரத்தில் அந்தப் பெரிய ஜலப்பிரவாகமானது, அக்குளங்களை யெல்லாம் நிரம்பச் செய்து, மதகுகளிலும் மோதி, நீண்ட கரைகளையுந் தாக்கி யுடைத்து, அலைகளாலே வீசிச் சேறுகளை ஒதுக்கி எங்கும் ஓரேஜலமாகத் தோற்றும்படி பாசி வயல்களிலும் பாயும்; அப்படிப் பாய்ந்தவுடன் அவ்வயல்களின் வரம்புகளையுடைத்துக் கரையச்செய்து, மடுக்களுக்கு நீர் பாயும்படி யமைந்த வாய்க்கால்களையு மூடித்து, அல்லிமலர்களையும், தாமரைமலர்களையும், கரும்புகளையும், இஞ்சிகளையும், மஞ்சள்களையும் கட்டுங்குலையும்படி செய்து, வாழைமரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்ற மருதநிலத் தூர்களையும் அழிக்கும்; அப்படி யழிப்பதன்றி இன்னும் அந்தச் செழித்த நீரானது பெரிய குளங்களை யெல்லாம் உடைத்துக் கெடுத்து, இனிமையான கனிவர்க்கங்களை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு போய்ச் செல்வம்பொருந்திய உழவர்களுடைய ஊர்களெல்லாவற்றையும் ஒருமிக்கக் கெடுத்து எவ்விடத்தும் பெரிய ஆறாகப் பெருகும்.

இவ்வாறு ஜலப்பிரவாகம் எங்கும் ஆறாகப் பெருகிய மாத்திரத்தில், அந்தக் கோசலநாடெல்லாம் அப்படிப்பரவிய நல்ல ஜலமானது ஓடுகிற சப்தமும், அந்நீர் உயர்ந்த கரைகளை யுடைக்கும் சப்தமும், சோலைகளிலே வண்டுகள் பாடுகிற இசையும் எங்கும் பரவும். இப்படி எங்கும் ஓசை பரவப் பெருகிய ஜலத்தால் ஆங்காங்குள்ள ஏரிமுதலியவைகள் நிறைந்து ததும்பிப் பற்பல விடங்களில் உடைப்புண்டாக, அப்போது மள்ளர்கள், மதுவானது ததும்பி யொழுகுகிற வாயும், கட்குடியினால் சந்தோஷமானது உள்ளே பொங்குகின்ற மனமும் தோன்றப் பறைகள் சப்திக்கின்ற குளக்கரைகளிலெல்லாம் வந்து நெருங்கிக் கூடுவார்கள். அங்ஙனங் கூடிய மாத்திரத்தில் அவர்களுட் சிலர் மண் வெட்டிகளைக்

கைக்கொண்டு சந்தோஷமாகக் குதித்து மேட்டு நிலத்திலுள்ள மண்ணை வெட்டுவார்கள்; சிலர் அப்படி வெட்டிய மண்ணைச் சுமந்து சென்று உடைப்புக்களிற் கொட்டுவார்கள்; சிலர் அவ்வாறு கொட்டிய மண்ணை மிதித்துக் கெட்டிப் படுத்திக் கரை கட்டுவார்கள்; சிலர் வலிமையாகிய கோலை யெடுத்து உற்சாகத்துடன் ஜனங்கள் கூடும்படி மருதநிலப் பறையைக் கொட்டுவார்கள்; சிலர் குதிரை மரங்களைக் கொண்டுபோய் நிறுத்திக் கரையை வெள்ள முடைத்துவிடாமல் தாங்குவார்கள்.

நிலவளம்.

அவ்வாறு அவ்வுழவர்கள் உடைப்புக்களை யடைத்து நீரைத் தேக்கிய பின்பு, பக்கங்களிலுள்ள அன்னங்கள் பயந்து, தங்களுடைய நெருங்கிய சிறகுகளினாலே சுழற்சியான காற்றுண்டாகும்படி பறந்து நீங்க, மருதநிலப்பறையை ஓசை யெழும்படி முழக்கி, வயல்களில் நீரைப் பாய்ச்சிப் பெருக்கிப் பழமையாய்க் கிடந்த வரம்புகளை வெட்டித் திருத்திப் புதுக்கி எருமைக்கடாக்களை ஏரிலே பூட்டி உழுவார்கள்; அப்படி உழுமொலி எங்கும் மிகும். அவ்வாறு ஒலி மிகும்படி அவர்கள் உழும்போது வலம்புரிச் சங்குக் கூட்டங்களும் சாதாரணமான வெள்ளைச் சங்கினங்களும், இன்னும் வெண்மையான சலஞ்சலமென்னும் சங்குக் கூட்டங்களும், பிளக்கவும், அவற்றிலுள்ள முத்துக்கள் உடைபட்டுச் சிதறவும், நீலோற்பல மலர்கள் சிதைவுறவும், தாமரைமலர்கள் நசுங்கிச் சிதையவும், மீன் கூட்டங்கள் நசுங்கவும் *சால்களிலெல்லாம் கலப்பையின் கொழுவானது செல்லும். இன்னும் ஏரிற்பூட்டிய எருமைக்கடாக்களை அடித்தோட்டத் தக்கதும், ஓர் இருப்பு மரத்திலிருந்து ஒடித்தெடுத்தது போன்ற வன்மை யுடையதுமாகிய தாற்றுக்கோலானது தூள்தூளாகப் போகும்படி எருமைக்கடாக்களை அடித்து

* சால் - கலப்பைச் சுவடுகளுக்கு நடுவிலுள்ள இடம்; இவ்விதம் மூன்று சால்களிட்டு முறையே ஒவ்வொன்றை அழித்து உழுதுகொண்டுபோவது வழக்கம்.

அதட்டி யோட்டி அல்லது அவ்வனம் முறித்தவுடன் பக்கத்தி லுள்ள நீண்ட கரும்பை யொடித்துக் கோலாகப் பிடித்தடித் தோட்டி எவ்விடத்தும் பாம்படிப்பவர்கள் அநேககோடி பேர்களாய் விளங்குவார்கள். அவ்வாறு பாம்படிக்குங் காலத்தில் கரும்புகளும், நீலோற்பல மலர்களும், தாமரைமலர்களும், செவ்வாம்பல் மலர்களும், ஆங்காங்கு முளைத்திருக்கிற நீர்ச்செம்புகளும், நண்டுகளும், ஆமைகளும், புஷ்பங்களில் தேனைப் பருகும்பொருட்டுச் சேர்ந்த வண்டுகளும், நத்தைகளும், சங்குகளும், அந்தப் பாம்பு மரங்களினடியிற் படிந்து நசுங்கும்; இன்னும் உழுகிற படைச்சால்களிலெல்லாம் முத்துத்திரள்கள் சிதறிக்கிடக்கும்; மள்ளர்களின் கால்களிலெல்லாம் தாமரைமலரின் வாசனை பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கும்; அவர்கள் கரும்புகளை யொடித்து எருமைக்கடாக்களை அடித்தோட்டுவதால் அக்கரும்புகள் சிதைந்து அவற்றின் சாறு அக்கரிய எருமைக்கடாக்களின் மேலெல்லாம் ஒழுகிக்கொண்டிருக்கும்; அன்றியும் அவற்றின் வால்களிலெல்லாம் பலவிதமான மலர்களின்வாசனை பொருந்தியிருக்கும். இன்னும், உழவர்கள் ஏரிலே பூட்டப்பட்ட எருதுகளை யடித்தோட்டும்போது, அங்குள்ள இளமைபொருந்திய அன்னங்கள் அவற்றைக்கண்டு, 'இவை, திரிபுரங்களையெரித்த சிவபெருமானுடைய வாகனத்தின் இனங்கள்; ஆதலால் நம்மை வாகனமாகப்பெற்ற பிரமதேவனை அச்சிவன் தண்டித்ததுபோல அப்பிரமனுக்கு வாகனமாகிய நம்மை இவ்வெருதுகள் தண்டிக்கக்கூடும்' என்று கருதி, முற்காலத்தில் சிவனுக்கு நிகராக ஐந்து சிரங்களையடைந்து பின்பு அவற்றுள் அச்சிவனால் ஒருசிரங்கிள்ளப்பெற்று அவனுக்கஞ்சிய பிரமதேவனைப்போலப் பயந்து இரண்டு சிறகுகளாலும் தங்கள் மார்பிலே அடித்துக்கொண்டு பறந்தோடும்; இஃதன்றிப் பலவாசனைக் கொடி செடிகளையுண்டு அசையிடுவதால் பற்களிலே நுரை வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்ற எருதுகளின் பாதக்குளம்புகள், நல்ல துறைகளையுடைய தடாகங்களிலே இனந்தோறும் பூத்த பல மலர்களிலுள்ள பொன்னிறமான மகரந்தங்கள் வரிவரியாகப்

பொருந்தி யிருப்பதனாலே, இடையில் வெற்றிடமில்லாமல் எங்கும் பொன்னுரைக்கப்பட்டிருக்கும் நல்ல நிறம் பொருந்திய உரைகல்லைப் போன்றிருக்கும்; இவற்றிற்கு இஃதன்றி வேறெதையும் உவமைகூறுதல் முடியாது.

இவ்விதமான சிறப்புக்களுடன் அவ்வுழவர்கள், வயல்களை யுழுது பரம்படித்துச் சீர்செய்தவுடன், தங்களிடத்தே வந்து கூடின பிராமணர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும் தகுதியான தானப் பொருள்களை வரைவின்றி வாரிவாரி யிறைக்கும் வள்ளல்கள்போல, அந்நிலங்களின் நான்கு பக்கங்களையும் நோக்கி அந்நிலங்கள் விளைவுக்குவரும் காலபக்குவத்தை யுணர்ந்து எவ்விடங்களிலும் மிகுதியான செந்நெல் முளைகளையும், வெண்ணெல் முளைகளையும் விதைத்து அவை இடையூறின்றி நன்றாக வளர்ந்தோங்குமாறு தெய்வத்தை வணங்குவார்கள். அதன்மேல் அவ்வாறு விதைத்த முளைகள், தேன்கூடுகளி லிருந்துவடியும் தேன் பாய்வதனாலும், பெரிய வாழைக்கனி, மதுவொழுகும் பலாக்கனி, மாங்கனி முதலியவைகளும், இன்னும் மற்றக்கனிகளும் வாய்விட்டுடைந்து அவற்றிலிருந் தொழுகுகின்ற தேன் பாய்வதனாலும் செழிப்பாக முளைத்து நாற்றுக்கள் வளரும். அப்படி வளரும் நாற்றுக்களுக்குப் பாயும்பொருட்டு, அவற்றின் பக்கங்களிலெல்லாம் நீர்ச்சேம்புகள் முளைத்திருக்கின்ற செழிய குளக்கரையிலுள்ள மடையின் றுவாரம் நிரம்பவருகிற நீரின் தோற்றமானது எப்படி யிருக்குமெனில், மூங்கில்கள் முளைத்துத் தோற்றுகின்ற மலைக்குகையிலிருந்து பெரும் பாம்புகள் புறப்படுவது போன்றிருக்கும்.

இவ்வாறு ஜலம்பாய நாற்றுக்கள் வளர்ந்து பறித்து நடும் பக்குவத்தை யடைந்தவுடன், மள்ளர்கள் நற்றினம் பார்த்து அத்தினத்தில் மருதநிலத்திற் கிறைவனாகிய இந்திரனை வணங்கி அந் நாற்றுக்களைப் பறித்துக்கட்டிச் சுமையாக்கிச் சுமந்து கொண்டுபோய், முன்னமே உழுது தொளியாக்கி யிருக்கும் வயல்களிற் சேர்த்துப் பள்ளியரை யழை

த்து அவர்க்கு வேண்டுவன நல்கி நடும்படிச் செய்வார்கள். அப்பள்ளியர்கள் நாற்றுமுடிகளை யெடுத்துத் தெய்வத்தைத் தொழுது * குரவையிட்டாடிப் பாடி அவிழ்த்து மகிழ்ச்சி யுடன் நடுவார்கள். இவ்வாறு நடும்போது நிறத்தினாலே இருளையும் வென்று கருமையடைந்திருக்கின்ற செழிய கூந் தலையும், கயல்போன்ற கண்களையுமுடைய உழத்தியர் மேற் கூறியபடி இடும் குரவை யொலியானது, சப்திக்கின்ற கட லின் முழக்கத்தையும் வெல்லும்.

இவ்விதம் மகிழ்ச்சியோடு நாற்றுக்களை நட்டபின்னர், வயல்களி லெல்லாம் நெற்பயிர்கள் மிகவும் செழிப்புற்று நிமிர்ந்து பசுமையடைந்து வளரும். அப்படி வளர்ந்து களை யெடுக்கும் பருவம் வந்தவுடன் அப்பள்ளியர் மதுவையுண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து களைபறிக்கத் தொடங்குவார்கள்; அங்ங னம் களை பறிக்கும்போது, அப்பெண்கள் ஆங்குக் களைக ளாக வளர்ந்திருக்கின்ற தாமரைமலர்கள், அவர்களுடைய செந்நிறம் விளங்காநின்ற சிற்றடிகளையும், மெல்லிய முகத் தையும், கைகளினழகையும் நிகர்த்திருப்பதனாலும், நீலோற் பல மலர்கள் விழிகளை நிகர்த்திருப்பதனாலும், செவ்வல்லி மலர்கள் இதழை நிகர்த்திருப்பதனாலும் அவைகளைப் பறி க்க மனமில்லாதவர்களாய் விட்டுவிடுவார்கள். இன்னும் அக்காலத்தில் மேற்கூறியபடி அந்த வயல்களில் மெல்லிய களைகளைப் பிடுங்குகிற உழத்தியர்களுடைய வெற்றிமிகுந்த கண்கள் நீரில் சேல்கள்போலத் தோன்றுவதனாலே, அப் பள்ளியர்மீது ஆசைமிகுந்து மயங்கிய உழவர்கள் அக்கண்

---

* குரவை - பள்ளியர் நாவையசைத்து மணியாட்டுதல்போல விடும் ஒருவகை யொலி. கலியாணம், தெய்வத்திற்கு நடத்தும்விழா, நாற்றுநடல் முதலிய மங்கல காரியங்கள் ஆகியன நடக்கும்போது இவ்விதம் குரவையிடுதல் பள்ளியர்க் குரியதொழில்; இதனைத் தென்னாட்டில் விசேஷமாகக்காணலாம். பண்டைக்காலத்தில் பள்ளி யர் இவ்விதம் குரவை யிட்டுக்கொண்டு கைகோத்தாடுதல் வழக் கம். இவ்விதம் ஆடும் கூத்துக்குக் குரவைக் கூத்தென்று பெயர். குரவையிடுதல் காரணமாகவே இக்கூத்துக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது.

களின் சாயல்களை மீன்களென்று நினைத்து அவற்றைப் பிடிக்குமாறு ஆங்காங்கே பறிகளை வைத்துப் பார்த்து அவை அப்பறிகளில் அகப்படாமையினாலே ஆச்சரியப்படுவார்கள்.

உழத்தியர் இவ்வாறு மகிழ்ச்சியோடு களைகளைப் பறித்து மிதித்துவிட்டபின் அந்தப் பயிராகிய பெண் மீன்களையுடைய ஜலமாகிய நாயகனைக் கூடி (அதாவது நீரைப் பருகி வளர்ந்து) பின்பு கருப்பத்தைக்கொண்டு (அதாவது இளங்கதிர்களைக் கொண்டு) துவளுதலுடன் அசைந்து, கதிர்களாகிய பிள்ளைகளை யீன (அதாவது கதிர்களை வெளியே தள்ள) அவ்விளங்கதிர்களாகிய பிள்ளைகள் தங்கள் தாயாகிய பயிரிடமிருந்து கிடைத்த பால் தங்கள் மெய்யிற்றங்க (அதாவது அவ்வாறு வெளியே தள்ளப்பட்ட இளநெற்களில் பயிரின் செழிப்பாலுண்டான பால்போன்ற வெள்ளிய சத்துண்டாக) மேனி பசந்து (அதாவது அவ்விளநெற்கள் பசிய நிறத்தை யடைந்து தடித்துப்) பின்பு பழுத்து விளைந்த செந்நெற் கதிர்கள் பதிவிரதைகளைப் போலத் தலைவணங்கித் தோன்றும். இப்படி நெற்கள் தலைவணங்கி விளைந்து அறுக்கும் பக்குவத்தை யடைந்தவுடன், பூவிதழ்களினின்றும் ஒழுகுகின்ற தேன்சூழ்ந்து பாய்கின்ற அவ்வயல்களிலே, மள்ளர்கள் சிறிதும் சோர்வில்லாதவர்களாகி, கைப்பிடியிலே கோக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், பிரகாசம் பொருந்தியவைகளுமாகிய அரிவாள்களைக் கருக்கொண்டிருக்கும் வெண்மையான சங்கின் முதுகிலே தீட்டி அவற்றைச் சங்கைப்போல வெள்ளிய ஒளியுடையவைகளாகச் செய்துகொண்டு, தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற இலக்குமி வளையலாக அணிந்துகொள்ளுமாறு சங்குகளை வளையமாக அறுத்து அவளுக்கு முன்னின்று அவள் பார்த்துக் களிக்கக் கொடுப்பவர்கள்போல வளைவாகிய அவ் வரிவாள்களை முன்னே நீட்டி நீட்டி அவற்றால் அந்நெற்கதிர்களை அறுப்பார்கள். பின்னர், சேற்றில் நீண்டு கிடக்கிற நெற்கதிர்களை மேற்கூறியபடி அறுத்து முடிந்தவுடன், அவற்றையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பல கட்டுக்களாகக் கட்டிவைத்து அக்கட்டுக்களைத் தூக்கிச் சுமந்தவர்களாய்க் களத்துக்குச் செல்

னும் வழியாகச் சென்று அக்கட்டுக்களைப் போட்டு அவிழ்த்துதறிப் பல போர்களாக வைத்து உயர்த்துவார்கள். அதன்மேல் அவ்வாறு வைத்த போர்களைப் பிரித்து வட்டமாக உதறி அக்கதிர்களின் மேல் மாடுகளைப் பிணையலாக்கிவிட்டு மிதிக்கும்படிச் செய்து நெற்கள் உதிர்ந்தவுடன் அவர்களுட் சிலர் வைக்கோலை வேறுபடுத்தி வைப்பார்கள்; சிலர் நெற்களைத் தூற்றுவார்கள்; சிலர் அவற்றைப் பொலிகளாகக் குவிப்பார்கள்; சிலர் அந்நெற்களை வண்டிகளில் ஏற்றும் பொருட்டுச் சுமப்பார்கள். அதன்பின்னர் இவ்வாறு அளவில்லாமல் எருதுகளைப் பல பிணையல்களாகப் பிணித்துவிட்டு மிதிக்கும்படி செய்து தூற்றிப்படுத்துச் சுமந்த நெற்களை அப்பள்ளர்கள், வண்டிகள் நிரம்ப அவற்றிலேற்றி அவ்வண்டிகளை ஓட்டிக்கொண்டுபோய்த் தங்கள் தங்கள் குலஸ்திரீகளாகிய மனைவியரும் மக்களும் சந்தோஷத்தோடு தங்கியிருக்கும் உயர்ந்த வாழ்வையுடைய வீடுகளில் முகடுவரை உயர்ந்து முட்டும்படி அந்நெற்கள் முழுவதையுங் கொட்டி நிறைப்பார்கள்.

இவ்வாறு நெற்களை அவர்கள் வீடுகளிற் சேர்த்தவுடன் அவர்களுடைய வீடுகளெல்லாம் இலக்குமி வாசஞ்செய்து விளையாடக்கூடியவையாயிருக்கும்; அவர்கள் வாசஞ்செய்யும் ஊர்களைச் சார்ந்த காடுகளெல்லாம், கரிய குயில்கள் தங்கள் கூடுகளிலிருந்து இனிமையாகக் கூவக்களிப்பையுடைய மயில்களாடுஞ் சிறப்பினை யுடையனவா யிருக்கும்; இப்படியே அந்தக் கோசலநாட்டைச் சார்ந்த ஊர்கள் முழுவதும் சிறந்த செய்கைகள் நடப்பனவா யிருக்கும். இன்னும் அவ்வூர்களைச் சார்ந்த குளங்களிலே ஒருபக்கத்தில் பெட்டையன்னம் ஒருபுறமாகவும், குஞ்சு ஒருபுறமாகவும் படுத்திருக்க இளமையாகிய ஆணன்னங்கள் நடுவே படுத்திருக்கும்; மற்றொரு பக்கத்தில் நீர் பாய்கிற மடையிலே தங்கியிருக்கும் சங்கீன்ற முத்துக்களைத் தங்களுடைய முட்டைகளென்று நினைத்துப் பெட்டையன்னங்கள் அடை காத்துக் கிடக்கும்; இன்னும் மேற்கூறிய மருதநிலத்திலே வேளாள

களைப்போல எல்லாம் முதிர்ந்த பருவத்தை யடைந்து விளைந்து கிடக்கிற நெற்கதிர்களிலுள்ள காய்ப்பதமான நெற்களையெல்லாம் எருமைமாடுகள் தின்று பின்னர் கரும்புத்தோட்டங்களிலும் புகுந்து மேய்வதனாலே, அந்நெற்களிலும் கரும்புகளிலுமிருந்து சிதைந்து வெளிப்பட்ட முத்துக்கள் நெல்லின் தண்டு, கரும்புத்தோகை முதலியவற்றில் பின்னிக்கொள்ள, அத்தோகை முதலியன அவ்வெருமைகளின் கடைவாய்களிலெல்லாம் முத்துச்சரங்கள்போலத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். இதுவன்றி அளவில்லாத பெண்கள் நீராடுகிற குளங்களிலே, அவர்களாலேற்படும் ஆரவாரத்தைக் கேட்டுப் பயந்து குஞ்சுகளையுடைய பெட்டையன்னங்கள் அவற்றைவிட்டு நீங்கித் தூரமாகப் பறந்துசெல்ல, அப்போது குஞ்சுகள் தனிப்பட்டதால் மிகவும் துக்கத்தையடைந்து தாமரை மலரிற் கிடந்து வாய்விட்டுக் கதறும்; அவ்வாறு கதறுகின்ற அக்குஞ்சுகளை நீரலைகள் மெல்லிய அத் தாமரை மலரையே தொட்டிலாக அமைத்தாட்டி அவைகள் துக்கநீங்கி உறங்கும்படிச் செய்யும். இன்னும் அக்குளங்களின் கரைகளிலிருக்கும் வேர்ப்பலாவினடியிற் பழுத்துப் பள்ளங்களிலே கிடக்கும் பலாப்பழங்களிலிருந்தொழுகும் தேனாறல் அக்குளங்களின் நீர்மேல் மலர்ந்திருக்கும் தாமரைமலர்களின்மேற் பாய்ந்து தங்கியிருக்கும்; அவ்வாறு தங்கியிருக்கும் மலர்களைக் கொண்ட அக்குளங்கள் எப்படியிருக்குமெனில், அவை முன்னே அத்தேனாறலே மனந் திருப்தியாகவுண்ட ஆசையினாலே மேலும் இஷ்டமுண்டானபோது பருகுதற்கு மேலும் பல கிண்ணங்களில் ஏற்றுவைத்துக் கொண்டிருப்பனபோன்று விளங்கும்.

இஃதன்றி அந்நாட்டைச் சார்ந்த ஊர்களிலுள்ள சோலைகளில் பலாப்பழத்தை ஒரு பக்கத்திற் பிளந்து தின்றுகொண்டிருந்த மதியில்லாக் குரங்கு அருகே தோன்றின கழுகமரத்தினுடைய செழுமையான பாளையை அரவத்தின் படமென்று நினைத்துப்பயந்து கெஞ்சி இரசத்தோடுசேர்த்துத் தின்றுகொண்டிருந்த அக் கனியை அப்படியே விட்டோட

அப் பலாக்கனி திறந்த பக்கம் பொன்மை நிறமாகவும் மற்றப் பக்கம் பசுமை நிறமாகவும் விளங்கும் தோற்றம் எப்படியிருக்குமெனில், மேகத்திலே மறைந்து வெவ்விய சூரியனை நிகர்த்திருக்கும். இன்னும், அவ்வூர்களில் நிலத்திலே சேறுண்டாகும்படி சொரிகிற மலர்த்தேனுடனே, தித்திப்பாகிய பழங்களிலிருந் தொழுகுவனவாகிய கனிரசங்களும், ஒள்ளிய கரும்புகளை யாட்டும்போது சிந்திப் பாய்வனவாகிய சாறுகளும், தம்மில் ஒன்றாகக் கூடி ஆறுபோலப் பாய்வனவாகிய இடங்கள் ஆங்காங்கே அநேகமாக விளங்கும். இஃதன்றி அங்குள்ள சோலைகளில் இளந்தென்றலானது வந்து வாசனை பொருந்திய மலர்களிலே படிந்து அவற்றின் வாசனையைக் கிரகித்துக்கொண்டு உதிர்த்துச் சிந்தியதனால் மேலே பறந்த மகரந்தப்பொடிகள், சென்று பரவி மலைகளின்மேலே சொரிகிற மழைக்கூட்டங்கள்போல, அவ்வூர்களைச் சார்ந்த வீடுகளிலும், அழகிய முற்றங்களிலும் நிரம்பிப் படியும்.

இன்னும் மேற்கூறிய கோசலநாட்டில் முருகக்கடவுள் வாசஞ்செய்து விளங்காநின்ற செழிப்பும் குளிர்ச்சியுந் தங்கிய குறிஞ்சிநிலமெங்கும் கெடுதலில்லாத தினைப்புனங்களில் கிளிகளை ஓட்டுகிறவர்களாகிய குறவர்கள், அகன்ற கவணிலே வைத்து வீசியெறியும் நாகரத்தினங்கள் மேலெழுந்து கீழ்விழும் தோற்றம் எப்படியிருக்குமெனில், அநேக சூரியர்களுடைய கூட்டம் தனித்தனியே பூமியி லிறங்குவது போன்றிருக்கும். இஃதன்றி விசாலமான நெய்தனிலத்திலே முத்துக்கள் வண்டலாகத் தூக்கப்பட்டிருக்கும் கடற்கரையில் தம்முடைய நாயகரைப் பிரிந்து, அவர்மீதுள்ள அன்பினாலே தாம் நினைந்தபோது அவர் வருவாரோ வாமாட்டாரா வென்று ஆராய்ந்தறிதற்பொருட்டுக் * கூடற்சுழியிட்டுக்

* கூடற்சுழி - விரலினால் மணலில் வட்டமாகக் கோடிட்டுப் பார்ப்பது; அவ்வாறு கோடு கிழிக்கும்போது இருதலையும் ஒன்றாகச் சேர்ந்துவிட்டால் நாயகர் வருவாரென்று தலைவியர் நிச்சயித்துக் கொள்வது வழக்கம்.

கொண்டிருப்பவரும், நீலோற்பலமலர்போன்ற கண்களை யுடையவருமாகிய வலைச்சியருடைய மடியின்மீதேறிச் சங்குகள் முத்துக்களை ஈனும்; இன்னும் தங்கள் சாதிக்குரிய தருமத்தின் நிலைமையை அளந்து (அதாவது ஆராய்ந்தறிந்து) அதன்படி நடக்கும் வலையர்களுக்குரிய அந்நெய்தனிலத்திலே கரிய கண்களையுடைய வலைச்சியர், இழிகுணங்களை யெல்லாம் அளவிட்டு வெளிப்படுத்தக்கூடிய கள்ளுக்கு விலையாக வெண்மைநிறம்பொருந்திய முத்துக்களை மனமிசைந்து அளப்பார்கள். இன்னும், எல்லா நாட்டினுஞ் சிறந்து விளங்குவதான இக்கோசலநாட்டில் நிலங்களிலெல்லாம் முத்துக்கள் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்; பசுமையான ஜலங்கள் நிறைந்த இடங்களிலே நீலோற்பல மலர்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்; நல்லோர்களுடைய வாய்மொழிகளில் நல்ல குணத்தோடு பொருந்திய நல்லுபதேசங்களே விளங்கும்.

நாட்டுச்சிறப்பு முற்றுப்பெற்றது.

நகரச்சிறப்பு.

கலிவிருத்தம்.

மகர தோரண வாயிலு நாஞ்சிலுஞ்
சிகர மாமதி லுஞ்செறி போகம்
சகரர் வான்புகழ் சாற்று மயோத்திமா
நகர மேன்மை சிறிது நடத்துவாம்.

நாம் இதுவரை கோசலநாட்டின் சிறப்பைக் கூறினோம்; இனி, திருமகளுக்குக் கொடியாக அமைந்த மகரவடிவம் விளங்கும்படி செய்யப்பட்ட தோரணங்கள் விளங்காநின்ற கோட்டை வாயில்களும், மதிலுறுப்புக்களும், அவ்வுறுப்புக்களைப் பெற்ற சிகரம் பொருந்திய மதிலும், 'சகரரால், தோண்டப்பட்ட கடல் இதுவே' என்று பார்ப்போர் சொல்லும்படி தன் தோற்றத்தைக் காட்டி அச்சகரருடைய

சிறந்த புகழை விளக்கிக் காட்டக்கூடிய பெரிய அழகியும் நெருங்கியிருக்கின்ற அயோத்திமாநகரத்தினது மேன்மையில் தெரிந்தவரையிற் சிறிது கூறுவாம்.

க்ஷத்திரியத்திற் சிறந்த உத்தமனாகிய அரிச்சந்திரனிருந் தரசு நடத்தும் மேற்கூறிய அயோத்திமாநகரம் எவ்வகைச் சிறப்புடையதெனில், அதில், உயர்ந்த மாளிகைகளும், மேலுப்பரிகைகளும், போசன சாலைகளும், சித்திரகூடங்களும், கோபுரங்களும், பெரிய அரண்மனைகளும், நிருத்தஞ் செய்யும் நாடகமேடைகளும், அழகு பொருந்திய தரும சத்திரங்களும், குதிரைகளும் யானைகளும் தங்கியிருக்கிற இடங்களும் மிகவுஞ் சிறப்புற்று விளங்கும்; கடைவீதியில் சித்தசனை நிகர்த்த அழகு வாய்ந்த ஆடவரும், அழகிய மயில்போன்ற சாயலையுடைய பெண்களும் நெருங்கிச் செல்வதால் அறுபட்டு வீழ்ந்த பொன்மாலைகள் தரையிற் கிடந்து பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்; மேல்மாடங்களிலிருந்து அழகிய தேகலையுடைய அவயவங்கள் பொருந்திய பெண்கள், தங்களுடைய கூந்தல் உலரும்படி புகைக்கும் இனிய அகிற் புகையானது, அன்பு தங்கிய மனத்தையுடைய அரிச்சந்திரனது புகழ் கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்தோங்கித் தழைப்பது போல ஆகாய முகடெல்லாம் ஓங்கிச் சென்று படரும். அழகு பொருந்திய இராஜவீதிகளில், விடாமழையின் சப்தத்தைப்போலவும், ஊழிக்காலத்திலுண்டாம் பேரொலி போலவும் காலாட்படைகள் சப்திக்கும்; தேரொலியும் சப்திக்கும்; தங்கள் தேகம் ஆகாயத்திற் பொருந்தும்படி தாவிச் செல்லும். குதிரைகளும் அனுமானிக்கும்; யானைகளும் வீறிட்டுச் சப்திக்கும்.

வேதியர் வீதிகளிலே வேதகோஷங்களும், பெரிய சாஸ்திரங்களை ஓதும் சப்தமும் மிகுந்திருக்கும்; நிருத்த மாதர்களிருக்கும் வீதிகளில் இனிய சங்கீதம் பாடும் ஒலியும், வேய்ங்குழலின் இசையும், ஆடுகின்றவர்களுடைய பாதங்களி லணியப்பட்டிருக்கும் சதங்கைகளின் ஒலியும்,

சிலம்புகளி னொலியும், வீணை யிசையின் ஒலியும் தினந் தோறும் உண்டாகிக்கொண்டிருக்கும்.

இன்னும் அந்நகரத்தில் கிளிகளெல்லாம் கீதங்களையே பாடிக்கொண்டிருக்கும்; நாகணவாய்ப்புட்கள் குழந்தைகளைப் போல் மழலை மொழிகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்; கூட்டமாகிய பிராமணர்கள் வேதங்களைப் பாடிக்கொண்டிருப்பார்கள்; இனிமையான இசையையுடைய பெண்கள் அரிச்சந்திரனுடைய ஈகைக் குணங்களை * வள்ளை யென்னும் உலக்கைப் பாட்டிலமைத்துப் பாடுவார்கள்; குலமாதர்களிடத்திலெல்லாம், தங்கள் நாயகரோடு சேர்ந்துறவாடுந் தொழிலே சிறந்திருக்கும்; மூதேவி யொருத்திக்கு மாத்திரம், தான் அந்நகரிற் சேர்முடியா திருப்பதாலேற்படும் பிணக்கமே அதிகமாயிருக்கும்; நாடகக்காரர்களிடத்தில் தினந்தோறும் ஆடுந் தொழிலே சிறந்திருக்கும்; புகழ்ந்து பாடும் பாணர்களிடத்தில் ஒவ்வொருநாளிலும் பாடுந் தொழிலே அதிகமாயிருக்கும்; பொன்னிறமான மகரந்தங்களையும், பச்சைக்கற்பூரத் தூள்களையும், சிவந்த பதுமராக மணிமாலைகளையும் அணிந்த அவயவங்களையுடைய பரத்தையர்கள் தினந்தோறும் விடியற்காலநேரத்துக்கு முன்னே இராகங்களையும், நடனத்திற்கேற்ற பாடல்களையும் கற்றுக்கொள்வார்கள். அன்றியும் அவ்வயோத்திமாநகரத்தின் மாடங்களில் நாட்டப்பெற்றுயர்ந்துநின்று விளங்கும் கொடிகள்; "எங்களிடத்தில் அநேகம் சிறந்த பொருள்களெல்லாம் பொருந்தியிருக்கின்றன; ஆதலால், நீங்கள் இங்கு வந்து இவற்றுள் வேண்டுவனவற்றை யெடுத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று அம்மாடங்கள் தேவர்களைக் கைகளால் அழைப்பனபோல எவ்விடத்தும் தமக்குள் ஒன்றினொன்றுயர்ந்து நின்றசைந்து விளங்கும். இன்னும் அக் கொடிகளுள் வெள்ளை நிறமாகிய கொடிகள் எங்கும் நிறைந்து விளங்கும் தோற்றம் எப்படியிருக்குமெனில், அதிகாலத்திலே செய்த சிறப்புள்ள தவத்தினாலே

* வள்ளை - உலக்கையால் நெல் முதலியன குற்றும்போது மூச்சாறுதலுக்குப் பாடும் பாட்டு.

உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் தாயைப்போன்று அன்புடையவனுயிருந்த அரிச்சந்திரனை மகாவிஷ்ணுவென்று நினைத்து அவன் பள்ளி கொள்ளுதற் குரிய இடமாயமைதற் பொருட்டுப் பாற்கடலானது மேலெழுந்து வளைந்து நெருங்கிய தோற்றத்தை நிகர்த்து விளங்கும். இன்னும் அழகிய மாளிகைகளில் ஸ்திரீ புருஷர் சந்தோஷமாகக் கூடி விளையாடுங் காலத்தில், அப்புருஷர்கள் அம்மாளிகைகளின் சுவர்களில் பிணைக்குப் பார்வையுடன் விளங்கும்படி எழுதப்பட்டிருக்கும் சித்திரப்பாவைகளை ஆச்சரியத்தோடு பார்க்க, அதற்கு அவர்களுடைய ஸ்திரீகள் மனம் பொறுதவர்களாய்க் கோபித்துப் பார்க்கும் பார்வையானது உயிரைக் கொல்லப் பார்க்கின்ற எமனையும் பழித்து விளங்கும். வலிமை பொருந்திய வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கிய இந்திரனால் சிறகறுபடும்படி மூண்ட போரினின்றுந் தப்புதற்கு, "நமக்குக் காவலாயுள்ளவன் அரிச்சந்திரனேயாவன்," என்று கருதி, அவனைச் சரணமாகவடைந்த பெரிய மலைக்கூட்டங்கள்போல அந்நகரத்திலுள்ள தேர்ச்சாலைகளில் தேர்க்கூட்டங்கள் வரிசைபெற்று நிற்கும்; இவையன்றி அங்கே திரவியம் நிறைந்த சாலைகளும், இனிய சங்கீத சாஸ்திரத்தைக் கற்கும் சாலைகளும், ஓமம் பண்ணுகிற சாலைகளும், தருமசத்திரங்களும், புகை மேலெழுந்து விளங்காநின்ற மடைப்பள்ளிகளும், குலமாதரோடு நாயகர் கூடி யுறவாடி விளையாடுகின்ற சிங்கார மண்டபங்களும் கணக்கற்று விளங்கும்.

அந்நகரத்திலுள்ள மனிதர்களுடைய மனத்தில் தருமமே குடிகொண்டிருக்கும்; வீரர்களுடைய தோள்களில் வலிமையே குடிகொண்டிருக்கும்; அவர்களுடைய ஆயுதங்களில் செழிப்பாகிய சூரியனுடைய பிரகாசமே தங்கியிருக்கும்; பெண்களுடைய கண்களிலே கொலைத்தொழிலே குடிகொண்டிருக்கும். அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜன், அந்நகரையாளத் தொடங்கிப் பிரகாசம்பொருந்திய முடியைக் கையினாலே சூட்டப்பெற்றிருந்த நாள்வரையிலும் வளப்பம்பொருந்திய அவ்வயோத்திமாநகரத்திலுள்ள ஜனங்களுக்குச் சிறி

தேனும் ஏக்கமேற்பட்டதில்லை. ஆனால், ஆங்கு ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் செல்வமிருந்து ஒவ்வொருவரும் உயர்ந்த உணவைச் சமைத்துச் சாப்பிடுவதல்லாமல் ஒருவரேனும் பிச்சைக்குச் செல்வதில்லை; அதனால் யாசகர் அகப்படுவது அருமையா யிருக்கும்; ஆகையால் அங்குள்ள எல்லோரிடத்தும், "யாசகர்க்கு முதலில் உணவிட்டு உண்ணும் பாக்கியத்தை நாம் பெறவில்லையே," என்கிற ஏக்கம் ஒன்றுமே குடிகொண்டிருக்கும். இன்னும் அந்நகரத்தில் கொலைத்தொழிலைக் கற்கின்ற பெண்களுடைய கண்களால் உரிய நாயகருக்கேற்படும் துன்பமும், பருவ மங்கையருடைய மேலவயவங்களின் பாரத்தால் இடை யொடிந்துபோகுமென்று கூறுகிற துன்பமுமே யன்றி வேறு துன்பமில்லை; ஸ்திரீகள் நடக்கின்ற காலத்தில், "இவர்களுடைய தோள்முதலிய அவயவங்களைச் சுமந்து தாங்கமாட்டாமல் இடையானது ஒடிந்துபோகும்; ஆதலால் நீங்கள் இவ்வாறுநடப்பது நீதியன்று," என்று பாதங்களை வேண்டிக் கூறுவதுபோல், அவ்விரண்டு பாதங்களிலும் அணியப்பட்டிருக்கும் பொற்சிலம்புகள் இடும் அபயக்குரலையன்றி வேறு அபயக்குரலில்லை; இன்னும் அங்குத் தாமரைமலர்களால் நிறையப் பெற்றவைகளும், நீட்சி பொருந்தியவைகளுமாகிய குளங்களில் பெருகி வழிந்தோடும் நீரைச் சிறை செய்வதன்றி வேறு சிறையில்லை; சந்திரப் பிறையின் குறைவும், அழகுபொருந்திய மாதர்களுடைய சிற்றிடைகளின் குறைவுமேயன்றி வேறு குறைகளும் காணப்படா. இவையன்றி இன்னும் அந்நகரத்தில் புலியும் மானும் ஒருதுறையிற் பொருந்தி ஒற்றுமையுடன் நீரைப் பருகிவாழும்; பருந்தும், பசுமை நிறம் பொருந்திய கிளியும் இரவும் பகலுமாகிய எக்காலத்திலும் ஒரே கூண்டிற் கூடியிருந்து மிகவுஞ் சிநேகத்தோடு வாழும்; இன்னும் அந்நகரத்து மனிதர்களிடத்தில் வாக்கியார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுதலும், வேதங்களையும் புராணங்களையும் பாராயணஞ் செய்தலும், புத்தியிற் றெளிவுடைத்தா யிருத்தலும், தானங் கொடுத்தலும், பிறருக் குபகாரஞ் செய்தலும், யாகஞ் செய்தலும்,

மயக்கமற்ற பெரிய தவங்களைச் செய்ததும், செல்வவளம பெற்றிருத்தலும், ஜீவகாருண்ய முடைத்தா யிருத்தலு மாகிய செய்கைகளை விளக்கிக்கொண் டிருக்கும்.

௧௩-ச்சிறப்பு முற்றுப்பெற்றது.

விவாக காண்டம்.

மேற்கூறிய சிறப்பினையுடைய அயோத்திமா நகரத்திலே வரிசையாக அமைந்த ஆயிரம் இரத்தினத் தூண்களும், ஆயிரம் மாற்றுள்ள பசும்பொன்னாற் செய்த மண்டப வரிசைகளும் பொருந்தி மிகவும் சிறப்புடன் விளங்காநின்ற அரண்மனையில் உன்னதமாக விளங்கும் கொலுமண்டபத்திலே, சுற்றிலும் முத்துச்சரங்கள் தொங்கும் செழுமையாகிய பொற்குடை நிழலைச்செய்ய, அங்குமிருந்த இரத்தின சிம்மாதனத்தில் ஒருதினம் அவ்வரிச்சந்திர மகாராஜன் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு கொலுவிருந்தான். அப்படியிருந்த மாத்திரத்தில் ஒரு பக்கத்திலே சிற்றரசர்கள் கொடுக்கவேண்டிய பகுதிப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து, 'என்னுடைய பொருள் இவ்வளவு, என்னுடைய பொருள் இவ்வளவு,' என்று சொல்லி இரண்டு கைகளையுங் கூப்பித்தொழுது, சந்தோஷமாக அளந்து கொடுக்கவும், நெருங்கின வலவேதப் பிராமணர்கள் பஞ்சாங்கத்தை யாராய்ந்து பொருத்தங்கிமித்தம் முதலியவற்றை யெடுத்துக் கூறவும், பொருந்திய கவி வல்லோர் பலர் மங்கல கவிகளைப் பாடவும், பழமையான சூரியகுலந் தோன்றிய நாள்முதலாக அச்சூரியகுல மன்னர்களுடனே கிரமமாகத் தலைமையுடன் தோன்றிவந்த சிரேஷ்டகுல மந்திரிகளும், பற்பல தேசத்தரசர்களும் சூழவும், சந்திரன்போன்ற முகத்தையும், சிறப்புற்ற மற்ற அவயவங்களையும், உயர்ந்த அழகையுமுடைய பெண்கள் மாறிமாறி வெண்சாமரைகளை வீசவும், கணிகையர், சிறந்த பொன்னாலே செய்யப்பட்டு இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெறும் திருக்கின்ற கல்

கணங்களை யணிந்த கைவிரல்கள் அழுந்தும்படி முறுக்காணி களை முறுக்கி வீணைகளை வாசித்துப் பாடிக்கொண்டிருக்க வும், மற்றொரு புறத்திலே பாடகங்களணிந்த பாதங்களிலே சிலம்போசை யுண்டாகும்படி நாடகமாதர்கள் அசைந்தசை ந்து நடனஞ்செய்யவும், அவனுடைய மார்பின்மேலே தங்கி யிருக்கிற இரத்தின மாலைகளும், முத்துமாலைகளும், அவற்றி னடுவே சோதிகளைப் பரப்புகின்ற பலவகை இரத்தினங்க ளும் பிரகாசிக்கவும், அழகுபொருந்திய இரண்டு புயங்களி லும் தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற வீரலட்சுமி, விஜயலட் சுமி ஆகிய இருவரும், அழகிய பொன்னாற் செய்யப்பட்ட வாகுவலயங்களும் தங்கிப் பிரகாசிக்கவும், சந்திரனைச் சடை மேற் றரித்தருளிய சிவபெருமானால் எரிக்கப்படாத மன்ம தன் இவனேயென்று தன்னைப் பார்த்துப் பலர் சொல்லும் படித் தன்னிடத்தே யிருந்த அழகு விளங்கவும், செவிகளி லணியப்பட்டிருக்கும் பெரிய மகா குண்டலங்களிலுள்ள இரத்தினங்கள் அழகிய பிரகாசத்தை வீசவும், உயிர்க்குக் காவல்செய்கிற உடைவாளானது இடைக்கச்சையில் விளங்க வும், உடுக்கை தங்கின கையையுடைய சிவனடியார்களை வணங்கித் தினந்தோறும் விபூதியை யணிவதால் அத்திரு நீறுபட்டுக் காய்ப்பேறித் தோன்றிய கறுப்பு நிறமானது நெற்றியிலே பிரகாசிக்கவும், எல்லாத் திக்குகளிலுமுள்ள அரசர்கள் கிரீடங்கள் பொருந்திய சிரங்களாலே அம்மகுட ங்கள் பொருந்தும்படி வணங்கி அதனாலுண்டாக்கிய கறுப்பு நிறமுள்ள வடுவானது தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு பாதங் களிலும் விளங்கவும், தாங்கள் சேர்த்திக்க சமயமறிந்து சூரியனுஞ் சந்திரனும் ஒன்றாகக்கூடி எட்டுத் திக்குகளிலும் நீண்ட கிரணங்களைப் பரப்புவதுபோல அழகுமிகுந்த முகத் திலே ஒளியானது நிலைபெற்று விளங்கவும், அந்த முகத்து க்கு மேலே சிரசில் இரத்தினங்கள் பொருந்திய கிரீடத் தின் ஒளி நிலைபெற்றுப் பிரகாசிக்கவும், குளிர்ச்சி பொருந் திய கிருபையானது இரண்டு கண்களுக்குள்ளும் நிறைந்து இமைகளுக்கு மேற்பட்டுக் கடைக்கண்களிலும் தாவி இந்த

மண்ணுலக முழுதும் வியாபித்து இங்குள்ள உயிர்களெல்லாம் சுகத்தையடைய ஆகாயத்தளவுஞ் சென்று, வெவ்விய கலிபுருஷன் மனிறந்தோடிப்போக நெடிய கடலைப்போன்று விசாலித்துப் பெருகவும், ஓரத்தில் வந்து கரையை மோதுகிற சமுத்திரத்திலே நெருங்கின அலைகள், ஆகாயத்தில் வீசுகிற வெள்ளிய நுரைக்குள்ளே விளங்கும் ஓர் இளஞ் சூரியனைப்போன்று மேற்கூறியபடி பெண்கள் வீசிய சாமரைகளுக்குள்ளே அழகு பொருந்திய இரத்தினாபரணங்கள் பிரகாசிக்க மிகவும் சிறப்போடு தோன்றித் தேசவிசாரணை நடத்திக்கொண்டிருந்தான்.

தீர்த்தயாத்திரை சென்ற முனிவர் அரிச்சந்திரனைக் காணல்.

அவ்வாறிருக்கின்ற சமயத்தில் தேசவிசாரணை முதலியவை முடிந்தவுடன் அவன் தன்னுடன் கூடியிருந்த எல்லோருக்கும் விடைகொடுத்து அவர்களை யனுப்பிவிட்டு முக்கியமான சிலருடன் தனித்து அச்சபாமண்டபத்தில் வீற்றிருந்தான். அப்படியிருக்கும்போது தீர்த்தயாத்திரை சென்றிருந்தவர்களும், நன்மார்க்கங்கள் பொருந்தியவர்களுமாகிய அநேகம் முனிவர்கள் புண்ணியமிகுந்த பல தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்து அவ்வயோத்திமாநகரத்திலே வந்து கூடினார்கள். அங்ஙனம்வந்து கூடிய அம்முனிவர்களெல்லோரும் சடைத்தலையும், மொட்டைத்தலையும், குடுமித்தலையும், மெல்லிதான காவிதோய்த்த வஸ்திரத்தையும் சிறந்த மரவுரியையு முடுத்த இடையும், தொங்குவதாகிய சிறியவயிறும், ஆபாசமற்ற யினைத்து நடக்கிற நடையும், வாழ்த்தி ஆசிர்வதிப்பதும் கோபித்துச் சாபங் கொடுப்பதுமாகிய நாவும், முப்புரிநூலணியப்பட்ட மார்பும், அந்த முப்புரிநூலினிடமாக விளங்கி மிகவுமசைகின்ற மான்றோலும், விரல்களிலே தருப்பை மோதிரங்களும், யாக தீட்சிதரென்று சொல்வதற் கறிகுறியாகச் செவிகளிலே தொங்குகிற குண்டலங்களும், நான்கு வேதமார்க்கங்களுக்கிசைந்த திரிதண்டங்களும், தூக்கிக்கொண்டு வருகிற குடையும், கமண்டலுத்

தைக்கொண் டிருக்கின்ற காமும் உடையவர்களாய், இவ்விதம் பல வேறுவகைப்பட்ட தோற்றங்களைக்கொண்டு அந்நகரத்திலுள்ள அன்னசத்திரத்தையடைந்து உணவுண்டிளைப்பாறி, முன்னே கடலானது முழங்கிக்கொண்டுவந்தாற்போல வேதகோஷங்களைச் செய்துகொண்டு அரசர்க்கரசனாகிய அவ்வரிச்சந்திரனுடைய அரண்மனை வாயிலில் அவனைக் காணும்பொருட்டு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

அப்படிவந்து சேர்ந்தமாத்திரத்திலே அரிச்சந்திரமகாராஜன் அம்மகரிஷிகளுடைய முழக்கத்தைக்கேட்டு மனத்திலே மிகவும் சந்தோஷங்கொண்டு உடனே எழுந்து எதிர்சென்று அவர்களைக் கண்டு, "நான் செய்த எந்தச் சிறந்த தவம் இன்று வந்து கைகூடி இம்முனிவர்களை இங்கே வரும்படிச் செய்தது?" என்று சொல்லி அந்த மகரிஷிகளுடைய மலர்போன்ற பாதங்கள் தன்னுடைய சிரசிலே பொருந்தும்படி வணங்கினான். அவ்வாறு அம்மன்னன் வணங்கியபோது அவ்வருமையான தவசிரேஷ்டர்கள் அவனை ஆசீர்வதித்து, தங்கள் வாய்முழுதும் சிறந்த வேதங்கள் முழங்கும்படி அவற்றைப் பாராயணஞ் செய்துகொண்டு அம்மன்னனிருந்த சபாமண்டபத்திலே வந்து கூடினார்கள். அங்ஙனம் கூடவே அரிச்சந்திரன் அவர்களுள் ஒவ்வொருவருக்கும் சித்திரங்களெழுதப்பெற்ற இரத்தின சிங்காசனங்களைக் கொடுத்து எல்லோரையும் இருக்கும்படிச் செய்து பின்பு தானும் தனக்குரிய ஆசனத்தமர்ந்தான்.

அவ்வாறிருந்தவுடன் குற்றமற்ற வார்த்தைகளையுடையவனாகிய அவ்வரிச்சந்திரன் அம்முனிவர்களை நோக்கி, "ஏ மகரிஷிகளே! நீங்கள் தீர்த்தயாத்திரை செய்துவந்ததில் எந்த எந்தத் தேசங்களைக் கண்டீர்கள்? எந்த எந்தத் திக்குகளிற் சென்றீர்கள்? எந்த எந்தத் தீர்த்தங்களிலே மூழ்கினீர்கள்? ஆங்காங்கே என்ன ஆச்சரியங்களைக் கண்டீர்கள்? இவைகளையெல்லாம் எனக்கு முன்னே கூறுவீராக," என்று சொன்னான். அவ்வாறு அவன் கூறவே, அவ் வார்த்

தைகளைக் கேட்ட அம்முனிவர்களெல்லோரும் அவனுக்குத் தாங்கள் கண்ட விசேஷங்களைக் கூறத் தொடங்கினவர்களாய் அவனை நோக்கி, "கோசலநாட்டுக்கதிபதியே! மிகவும் விசாலம் பொருந்திய இப்பூமண்டலத்தில் சிறப்புற்று விளங்குவதாகிய கன்னோசியென்னும் நாட்டிலே கண்டகியென்னும் ஒருபுண்ணியதீர்த்த மிருக்கின்றது; அது மிகவும் சிரேஷ்டமானது; ஆகையால், நாங்களெல்லோரும் அங்குச் சென்று அத்தீர்த்தத்திலே மூழ்கிப் பின்னர் உன்னுடைய கிருபைபொருந்திய முகத்தைக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினாலேஇங்குவந்துசேர்ந்தனம்; இன்னும் நாங்கள் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேட்பாயாக; மேற்கூறிய கன்னோசி நாட்டிலே கன்னமாபுரியென்னும் சிறந்தபட்டின மொன்றுண்டு; அந்நகரத்தைச் சந்திர குலத்திலுதித்த சந்திரதயனென்னும் அரசன் ஆண்டுவருகின்றான்; அவன், கொன்றைமலரின் வாசனைபொருந்தி நீண்டசடைகளையுடைய பரமசிவக் கடவுளை நோக்கித் தவஞ்செய்து அக்கடவுளின் வரத்தினாலே மிகவும் சிறப்புவாய்ந்த ஒரு பெண்ணைப் பெற்று வளர்த்து வருகின்றான்; அழகிற் சிறந்த அவயவங்களைப் பெற்ற அப்பெண்மணியை சந்திரமதி யென்னும் பெயரை யுடையவள்; மண்ணுலகத்துப் பெண்களுள்ளும், தேவேந்திரன் வாசஞ்செய்யும் சுவர்க்கலோகத்துப் பெண்களுள்ளும் இணையொருவருமில்லாத சிறப்பு வாய்ந்தவள்; கருமையாகிய கூந்தலையுடைய அருந்ததியின் கற்பைக் காட்டிலும் எண்மடங் கதிகமான கற்புடையவள்; இலக்குமியைக் காட்டிலும் மிக்க பேரழகுடையவள்; பகற்காலத்திலே சூரியனுக்குத் தோற்றோடிய இருளானது அவ்வாறு தோற்ற வகையினால் வெட்கத்தையடைந்து அவ்வகை தீருமாறு மீண்டும் அச்சூரியனோடு போர்செய்யக் கருதிப் பல மலர்மாலைகளை யணிந்து, திரண்டு சந்தோஷித் தெழுந்தாற்போலத் தோன்றி, பல மலர்களாற் றொடுக்கப்பட்ட மாலையை யணிந்து மேகத்தை வென்று, கருமணலைக் கோபித்துத் தள்ளி, நெய்ப்பாசியையும் வெறுத்து, அழகிய கொன்றைக்காயைத் தாக்கி, அவற்

டுரைகையும் மயிர்ச்சாந்தையும் புழுகையும் தரித்துப் பனிநீரிலே நனைந்து நெறிப்புடன் வளர்ந்து செழிப்புடன் நீண்ட கூந்தலையுடையவள்; தீய்ந்த பயிர்களும், பட்டுப்போன மரங்களும், முன்னாளிலே இறந்த மனிதரின் உடம்பினின்றும் கழிந்து கிடக்கின்ற வெள்ளை யெலும்புகளும் கேட்டமாத்திரத்தில் உயிர்பெற் றெழும்பொருட்டு, பிரமதேவன் கண்ட சருக்கரையையும், பாலையும், தேனையும், அமுதையும், குயிலிசையையும், கிளிமொழியையும், வேய்ங்குழலிசையையும், வீணையிசையையும் சேர்த்து ஒன்றாகக் கலந்து அக்கலவையால் வாயில் அமைத்து வைக்கப்பெற்ற இனிய வசனத்தையுடையவள்; கடலையும், கெண்டைமீனையும், அம்பையும், பெண்மானின் பார்வையையும், நீலோற்பல மலரையும், கருவிளம்பூவையும், மாவடுவையும், யமனையும், வலையையும், வாளையும் வெற்றிகொண்டு மிகவும் நீண்டு விசாலித்துக் கொடிய செய்கையைப் பெற்று, கன்னங்களின் இருபுறத்திலும் தாவிக் குமிழ்போன்ற நாசியிலும், காதுகளி லணியப்பட்டிருக்கும் குண்டலங்களிலும் பாய்ந்து அவற்றைச் சீறி, விடத்தைப்போலக் கறுத்துச் செவ்வரியடர்ந்து உன் கைவேலைக்காட்டிலும் கூர்மை அதிகரித்த கண்களையுடையவள்; இளங்கமுகைப்போன்ற கண்டத்தை யுடையவள்; பசிய மூங்கிலை நிகர்த்த தோள்களை யுடையவள்; நீர்ச்சுழிபோன்ற உந்தியையும் ஆலிலைபோன்ற வயிற்றையு முடையவள்; பார்த்தவர்க ளெல்லோரும், 'தருமம் விளங்குவதான தவமும், இவ்வுலகமும் இவளுடைய இடையினாலே அழிந்து போகுமென்று நினைத்து நான்முகன் இவளைப் படைக்கின்ற காலத்தில் இவளுக்கு இடையைப் படைத்திலனோ! அல்லது இவளுடைய வேல்போன்ற கண்களை முதலிற் படைத்து அவனுடைய கைகள் சோர்ந்துபோய் விட்டதனால் அவ்விடை உண்டாக்கப்படவில்லையோ! அல்லது அவன் கைகள் அதனைச் செய்தற்கு மறந்துபோய்விட்டனவோ! அன்றி அவ்விடை இவளுடைய உருவத்தில் அவனால் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ! அல்லது இவளுடைய தோள்முதலிய

அவயவங்களைச் சமைத்து இளைத்ததனால் அஃது இறந்துபோயிற்றோ! உருவத்தோடிருக்கின்றதோ இல்லையோ? அல்லது இனிமேல் உண்டாகுமோ! இவற்றுள் எதையும் நாம் ஆராய்ந்தறிந்து நிச்சயித்தல் முடியாது,' என்று ஆச்சரியமடைந்து கூறத்தக்க மெல்லிய இடையையுடையவள்; களிப்பையுடைய திருமாலையும் மயங்கச்செய்யும் அழகைப் பெற்ற இலக்குமி வாசஞ்செய்யும் செந்தாமரைமலரும், விரிவான வேதசாஸ்திரங்களைச் சொன்ன பிரமதேவன் உற்பத்தியான செந்தாமரை மலரும் நாணத்தை யடையும்படி முருக்கம்பூவை நிகர்த்த இதழையும், செவ்வல்லிமலரை நிகர்த்த வாயையும், நீலோற்பலமலர் போன்ற கண்களையும், குமிழம்பூவை நிகர்த்த நாசியையும், முல்லை மலர்களை நிகர்த்த பற்களையும், வள்ளைக்கொடியை நிகர்த்த காதுகளையும் பெற்றுத் தோன்றிப் பார்த்தவர், "இது, முருக்கம்பூவும், செவ்வல்லிமலரும், நீலோற்பலமலரும், குமிழம்பூவும், முல்லை மலர்களும், வள்ளைக்கொடியும் நடுவே மலர்ந்து அழகுடன் விளங்குவதான ஒரு தாமரைமலர் என்று,' சொல்லிப் புகழுமாறு வியர்வை செறிந்து சிறப்பு மிகுவதான முகத்தையுடையவள்; இன்னும் இவள், வாசனை பரிமளிக்கின்ற மலர்மாலையையும், கூட்டுவிருக்கச் சந்தனத்தையும், பிரகாச மிகுந்த இரத்தினாபரணங்களையும், அவற்றால் மேற்படும் செயற்கையழகையும், இயற்கை யழகையும் தாங்கிப் பார்ப்பவர்கள், 'கொடி' யென்று சொல்லுமாறு நிறையமலர்ந்த பூங்கொம்பு போலத் துவண்டு துவண்டு இடை நுடங்கிக் கால்களிரண்டும் பூமியின்மேல் படிவதற்குப் பொறாமல் வருந்தி, மதயானைக்குப் பின் செல்லும் ஒரு பெட்டையானை போலவும், இன்மையானநடையை நடந்து காட்டுகின்ற பெட்டையன்னத்தைப் போலவும் நடக்கின்ற மிருதுவான நடையை யுடையவள்.

இவ்வகைச் சிறப்பு வாய்ந்தவளும், அமிர்தத்துடனே தோன்றிய இலக்குமிக்கு மகுடம் போன்றவளுமாகிய அச்சந்திரமதியைப் பற்பல தேசத்தரசர்கள் மணஞ்செய்யக் கருதி, அவள் தந்தையாகிய சந்திரதுயனிடத்திற் கேட்டார்கள்; அப்

படிக் கேட்ட அவர்களுள் ஒருவருக்கேனும் அவன் அப் பெண்ணைக் கொடாது மறுத்து, 'ஆதியில் இவள் தோன்றுங்காலத்தில் எம்பெருமானாகிய பரமசிவக்கடவுள் ஓர் * இரகசியமான விஷயத்தை எனக்குத் தெரிவித்து இவ் விஷயத்திற்குப் பொருத்தமானவனெவனோ அவனுக்கே இப்பெண்ணைக் கொடு 'என்று சொல்லியிருப்பதால் அத் தகையனுக்கே இவளை மணஞ்செய்து கொடுப்பேன்,' என்று எல்லோரிடத்தும் கூறிவிட்டான்; இவ்விஷயத்தை நாங்கள் இப்போது அறிந்துவந்தோம்; நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது அவள் உனக்கே மனைவியாவாளென்பது எங்கள் புத்திக்குத் தோற்றுகின்றது," என்று கூறினார்கள்.

இவ்வாறு கூறிய மாத்திரத்தில் அரிச்சந்திரனுடைய மனமானது அச்சந்திரமதியினிடத்தே சென்றது; அதனால் முன்னே பாதகமென்று கருதி நீக்கிவைத்த பெண்ணிச்சையானது அம்மகரிஷிகள் கூறிய சொற்களோடு கலந்து சென்று அவனுடைய காதுகளாகிய வாயிலின் வழியாக நுழைந்து, வெறும் வெளியிலே வைத்துக் காற்றலைக்கப்படும் விளக்கைப்போல அவனுள்ளத்தை அசையும்படிச் செய்து கலக்கி, மிகவும் வளர்ந்தோங்க, அவன் மனமுருகி அனலில் இடும் மெழுகுபோலானான். சந்திரகிரணத்தினால், அதற்குப் பொருத்தமாகிய சந்திரகாந்தக்கல் உருகி நீரைச் சொரியுமேயன்றி வேறு சூரியகாந்தக்கல் அவ்வாறு செய்யாது; அதுபோல் பிரமதேவன் அச்சந்திரமதியைப் படைக்குங் காலத்தில் அவ்வரிச்சந்திரனுக்கே மனைவியாகும்படிப் படைத்தது அவன் விரும்புதற்குத் தகுதியுடையவளாயிருந்தபடியால் மேற்கூறியபடி அவனுக்கு விருப்ப மிகுந்து கலங்காத அவனுடைய மனமுங் கலங்கிப் புத்தி குறையவுடனே அவன் தன்னுடைய கல்வியறிவு, மன அடக்கம், பொறுமை,

* இரகசியமான விஷயமாவது: "சந்திரமதி மங்கலியத்தோடு தோன்றுவாள்; அம்மங்கலியம் பிறர் கண்ணுக்குத் தெரியாது; அதைக் காண்பவனெவனோ அவனே அவளுக்கு நாயகனாவான்; ஆதலால், அத்தகையனுக்கு அப்பெண்ணைக் கொடு," என்று கூறியது.

பிசாசம் முதலியவைகளை யெல்லாம் போக்கி உடம்புந் தளரப்பெற்றான்.

அப்படித் தளர்ச்சியடையினும் அவன் மிகுந்த புத்திமானாகையால், "நாம் இவ்வாறு அவசரப்பட்டு மனவுறுதியைக் கைவிடுவது தகாது" என்று மேற்கூறியபடி கரைகடந்து சென்ற பெண்ணாசை யென்னும் ஆற்றைத் தன்னுடைய அறிவென்கின்ற கரையையிட் டடக்கிக்கொண்டு அச்சந்திரமதியைப் புகழ்ந்து கூறிய அம்முனிவர்களை நோக்கி, "அந்தணர்களே! உங்களுடைய சிறந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டமாத்திரத்தில் என் மனமுழுதும் அப்பெண்ணிடத்தே சென்றுவிட்டது; அவளை எப்படியேனும் மணஞ்செய்யவேண்டுமென்று அடியேன் நாடுகின்றேன்; எப்படியேனும் நீங்கள் அப்பெண்மணியை எனக்கு மனைவியாகும்படிச் செய்யவேண்டும்; அவ்வாறே செய்வோமென்று நீங்கள் உறுதி சொன்னால் மாத்திரம் என்னுடைய உயிர் என் தேகத்திற் றங்கும்; இல்லையேல் அது நிலைபெற்றிருப்ப தருமை," என்று கூறினான். அங்ஙனங் கூறவே அம்முனிவர்கள் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "அழகிய இடத்தையுடைய இப்பெரிய வுலகத்தையாளு மிறைவனே! அரசர்களுக்குள் சிம்மம்போன்று விளங்கும் வீரத்தையுடையவனே!! உன் இஷ்டத்தை நிறைவேற்ற நாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்; சந்திரன் போன்ற முகத்தையும், செந்திருவை நிகர்த்த அழகையும் பெற்ற அச்சந்திரமதியை நீ மணம் புரிந்து கொள்வதற்கு எங்களால் ஆகவேண்டிய காரியம் யாது? அதைக் கூறுவாயானால் தாமதமின்றி இப்பொழுதே அக்காரியத்தை முடிக்கின்றோம்; நீ விரைவில் எண்ணியிருக்கும் விஷயத்தை எங்களிடம் தெரிவிப்பாயாக," என்று கூறினார்கள்.

அதைக் கேட்டவுடனே சிவந்த கண்களையுடைய மகாவிஷ்ணுவை நிகர்த்தவனாகிய அவ்வரிச்சந்திரன் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு அம்முனிவரை நோக்கிச் சிவந்த கரங்களால்

வாயை மூடிக்கொண்டு மிக்க மரியாதையுடன், "முனி சிரேஷ்டர்களே! மலர்களின் அகவிதழ்களால் மிகவும் அலங்காரம் பெற்று விளங்குகின்ற கூந்தலையுடைய அச்சந்திரமதியை நான் மணஞ் செய்துகொள்ளும் பொருட்டுத் தாங்கள் பரற்கற்கள் பொருந்திய பாலைநிலத்தையும், காடுகளையுங் கடந்து உங்கள் பாதங்கள் வருந்தும்படி தூரதேசஞ் சென்று அவளைப் பெற்ற தந்தையாகிய சுந்திரதயமகாராஜனைக் கண்டு அப்பெண்ணை எனக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கலியாண வார்த்தைகளைப் பேசி அம்மன்னர்பெருமான் சொல்லும் மறுமொழியைக் கேட்டு. மீண்டும் என்பால் வந்து அதனைத் தெரிவிக்கவேண்டும்; நீங்கள் செல்லின் எனதெண்ணம் அவசியம் நிறைவேறும்," என்று முகமலர்ந்து கூறினான்.

முனிவர் சந்திரதயனிடத்தில் தூது செல்லுதல்.

மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரன் மிக்க விருப்பத்தோடு தன்னுடைய நோக்கத்தைத் தெரிவிக்க, அம்முனிவர்கள் அவன்மீது கருணை அதிகரித்தவர்களாய் அவனை நோக்கி, "அரசனே! கேட்பாயாக; நீ சொன்னபடியே நாங்கள் மீண்டும் இப்பொழுதே சந்திரதயனிடம் செல்கின்றோம்; தெய்வானுக்கிரகத்தால் உனக்கும் சந்திரமதிக்கும் திருமணம் ஏற்பட்டு அதனை நாங்கள் தரிசிக்கப்பெறுவோமாயின் அதுவே எங்களுக்கு மனக்களிப்பைத் தருகின்ற நன்மையான காரியமாகும்; அதனைக்காட்டிலும் நாங்கள் திருப்தியடையக்கூடிய காரியம் வேறொன்றில்லை," என்று சொல்லி உடனே எழுந்தார்கள். அவ்வாறெழுந்தவுடன் மீண்டும் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "மன்ன! எப்படியாவது அந்தச் சந்திரமதி உனக்கு மனைவியாகும்படியான முயற்சியைச் செய்கிறோம்; நீ கவலை யடையா திருப்பாயாக," என்று சொல்லி ஆசீர்வதித்து, வேதமந்திரங்களின் இரகசியங்களையறிந்த அம்முனிவர்களெல்லோரும் அரிச்சந்திரனுடைய சபாமண்டபத்தை விட்டு நீங்கி, சிறப்பால் அமராவதியை

நிகர்ப்பதான அயோத்திமாநகரைக் கடந்து கன்னமர்புரியை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

மகா தவத்திற் சிறந்த அம்முனிசிரேஷ்டர்கள் அவ்வாறு சென்றபின்பு, அரிச்சந்திரன் சபாமண்டபத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்று, அரண்மனை யடைந்து, மாலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, இரவானவுடன் போசனமுண்டு பள்ளியறையிற் சென்று தனிப்பட்டவனாகிச் சயனித்துக்கொண்டான். அங்ஙனஞ் சயனித்தமாத்திரத்தில் அவன் தனிப்பட்டிருந்தபடியால் அப்போது முனிவர்கள் சந்திரமதியைச் சிறப்பித்துக் கூறிய வார்த்தைகளெல்லாம் ஞாபகத்தில் வந்தன; அதனால் அவனுக்குச் சிறிதும் நித்திரை வரவில்லை; அவனுடைய மனவுறுதியுங் கெட்டது; உடனே அச்சந்திரமதியைச் சிந்தித்தான்; மணமுடியுமோ முடியாதோவென்றையமுற்று மயக்கங்கொண்டான்; அதனாலே வருத்தத்தை யடைந்தான்; மேனி வாடினான்; ஒரு செய்கையும் செய்ய அறியாதவனாய்ப் படுக்கையிற் புரண்டு உயிர் கலங்கினான்; அவ்வாறு அவன் மதிமயங்கி நித்திரை கொள்ளாதிருந்தபடியால் தனக்குத்தானே சில வார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினவனாய், "சிறந்த தந்தங்களையுடைய ஆண்யானைமேலேறிப் பவனிவரும் உயர்ச்சி பொருந்திய சந்திரதய மன்னனுடைய மகளாகிய சந்திரமதி இங்கே வந்த முனிசிரேஷ்டர்களுடனே மாயாரூபமாக வந்து என் மனத்துள்ளே நுழைந்து என்னுடைய அரிய உயிரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு மீண்டும் அம்முனிவர்கள் திரும்பிச் செல்லுங் காலத்தில் அவர்கள் கூடவே போய்விட்டாளோ! ஒன்றுந் தெரியவில்லையே! சூரியனுடைய தேரின் ஒற்றைச் சக்கரமானது சுழன்று வருவதான இவ்வுலக முழுவதையும் நான் காவல் செய்யத் தொடங்கி முடிசூட்டிக்கொண்ட அந்நாள் முதலாக இந்நாள்வரையிலும் என்னுடைய ஆணையில் இருட்டென்பதே ஏற்படாமலிருந்தது; அப்படியிருக்க, இன்றைக்கு ஒரு பெண்கொடி தன்னுடைய வல்லமையினாலே ஒருவரு மறியாமல் மறைந்துவந்து என்னுடைய ஆவியைத்

திருடிக்கொண்டுபோய்விட்டாள்; இதை ஆராய்ந்து பார்த்தால் எனக்கு இப்போது மிகுந்த அறியாமை யேற்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது," என்று கூறினான்; அவ்வாறு கூறிப் பின்னரும், சந்திரமதியை விளித்து, "மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய என் கண்ணே! மான் பார்வைபோலும் மருண்ட பார்வையையுடைய பெண்ணே!! உலகத்தில் பிறர்க்குரியதாகாமல் தனக்கேயுரியதாகும்படி ஒருவனால் காப்பாற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொருளை வனத்தில் வாசஞ் செய்கின்ற வேடர் அபகரித்துச் செல்லும்படி அவன் விட்டு விடுவானோ? ஒருநாளும் விடமாட்டான்; அதுபோல எனக்கே உரியதாக எண்ணி நான் பாதுகாத்துவரும் என்னுயிரை வேற்றொருவர் கைப்பற்ற நான் சம்மதிப்பேனோ? ஒருபோதும் சம்மதியேன்; அப்படி அதன்மீது நான் மிக்க அபிமானம் வைத்திருந்தும் அஃது இப்போது உன்பால் வந்து விட்டது; நீ செய்த திருட்டு மாயையால் அஃது இவ்வாறு உன்பால் வந்ததோ அல்லது தானாகவே விரும்பி வந்து விட்டதோ தெரியவில்லை; எனக்குரியதாகிய அது மேற்கூறியபடி தானாகவே வந்தபோதிலும் அதனை உனக்குரியதாகக் கைக்கொள்ளலாமோ? நீ சிறிதும் யோசியாமல் அதனை இவ்வாறு கைக்கொண்டிருக்கின்றாய்; இது நியாயமாகாது; கரிய நிறத்தோடு விளங்குகின்ற கடலாற் சூழப்பெற்ற இந்தப் பெரிய வுலகத்தி லுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் நன்மையைத் தரும் தவப்பயன் யாதெனில் குற்றமற்ற பிள்ளையைப் பெறுதலே யென்று அறிந்தோர் கூறுவர்; அப்படியிருக்க, உன் தந்தை பல ஜனங்களேமாற்றுஞ் செய்து வந்த வஞ்சனையின் பயனாக உயிரைத் திருடுங் கள்ளச் செய்கையையுடைய உன்னைப் பெற்றிருக்கின்றார்; இச்செய்கை முழுதுங் கொடிதேயாகும்; உன் தந்தை உன்னைப் பெறும் பொருட்டுச் செய்துவந்தது வஞ்சனையே யன்றித் தவமன்று," என்று விடியுமளவும் வாய்க்கு வந்ததை யெல்லாம் சொல்லிப் பிதற்றிக்கொண்டிருந்து விடிந்தபின் னெழுந்து நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு இராஜ

காரியங்களிற் பிரவேசித்தான்; அவ்வாறு பிரவேசித்தும் தான் கொண்ட எண்ணம் மனத்தைவிட் டகலாதபடியால், அன்று பகலிலும் அவன், "அந்தச் சந்திரமதியினால் நான் இவ்வாறு அடைகின்ற வாட்டத்தை யெல்லாம் அவளிடம் நேரிற் சொல்லி ஆற்றிக்கொள்ளும்படி அவள் எனக்கு மனைவியாகி என்னிடம் கிட்டி வருவாளோ? அல்லது அப்படி அமைந்து வாராமல் பின்னும் இப்படியே எனக்குத் துன்பத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பாளோ? அப்படி அவள் செய்கிற துன்பம் அதிகப்படுமோ? அல்லது குறையுமோ?" என்று சொல்லிப் பலவாறு சிந்தனை செய்துகொண் டிருந்ததோடு மற்றைநாட்களிலும் இவ்வாறே தனக்குட் பல வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு தூது சென்ற முனிவரின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

முனிவர் கன்னோசிநகர மடைதல்.

அயோத்திமாநகரத்தில் மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரனிருக்க, மகாநுபாவனான அவன் சந்திரமதியைக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளும்பொருட்டு விவாக வார்த்தைகளைச் சந்திரதயனிடம் பேசுவதற்காகச் சென்ற முனிவர்கள், அயோத்திநகரின் அருகில் வழியிற் றோன்றிய கமுகமாச் சோலைகளுடனே குளங்களையுங் கடந்து அப்பாற் சென்று இடையி லெதிர்ப்பட்ட காடுகளிலும், மலைகளிலும், ஆறுகளிலும் நடந்து, அவற்றையுந் தாண்டிப்போய்க் கன்னோசியென்னும் சிறந்த நகரத்தைச் சார்ந்து, வெற்றிபொருந்திய சந்திரதயமன்னன் தங்கியிருக்கும் சபாமண்டபத்திற்குள்ளே போனார்கள். அப்போது மகா மேருவை நடுவே துளைத்துத் துவாரமாகச் செய்துவைத்தாற்போ லிருக்கிற மேலுப்பரிகையையுடைய அழகிய அக்கொலுமண்டபத்திலே பகுதிப் பொருள்களைச் செலுத்தும் பல சிற்றரசர்கள் வந்து தேர்களையும் யானைகளையும் விட்டிறங்கி அச்சந்திரதயன் பாதங்களை வணங்கும்பொருட்டு அவன் சமீபத்திற் சென்று வணங்கி ஒரு பக்கத்தில் நிற்கவும், மேகார்ச்சனையையும்,

கடல் முழக்கத்தையும் போன்று அழகிய பேரிகைகள் முழங்கவும், பிரகாசமிகுந்த மகுடம் சிரத்தில் விளங்கவும், மிக்க ஒளியையுடைய வீரகண்டைகள் பாதங்களிற் பிரகாசிக்கவும், கைகளிலே ஒளி மிகுகின்ற இரத்தின கங்கணங்கள் மின்னவும், காதுகளிலே சூரியனைப்போல் ஒளிவிடுகின்ற குண்டலங்கள் தொங்கவும், ஆங்காங்கே பதிக்கப்பெற்றிருக்கின்ற மரகதமணிகளாற் பச்சையொளியை வீசுவதான பொன்மலைபோன்ற அச்சபாமண்டபத்தின் சாளரங்களின் வழியாக அம்மன்னன் தோள்களி லணியப்பட்டிருக்கும் கேயூரங்களின் கிரணம் வீசவும், உயர்ந்த அவயவ நலத்தைப்பெற்ற பெண்கள், செம்பொன்னாலும் செழிய இரத்தினங்களாலும் காம்பு முதலியன செய்யப்பெற்று விளங்கும் வெண்சாமரங்களை வீசவும், சுக்கிரபகவானை நிகர்த்த மதிநுட்பத்தையுடைய மந்திரிகள் துதிக்கவும், தவங்களைச் செய்து சிறப்புற்ற முனிவர்கள் வாழ்த்தவும், வேதங்களைப் பாராயணஞ் செய்கின்ற பிராமணர்கள் சூழவும், பாட்டுக்களைப் பாடுவதில் வல்லவர்களாகிய வித்வான்கள் அம்மன்னன் வாழ்வுறும்படி பல வாழ்த்துக்கவிகளைப் பாடவும், இன்னும் பலவகைச் சிறப்புக்களுடனே மகாதோரணத்தின் கீழமைந்த சிங்காதனத்திலே அச்சந்திரதயன் வீற்றிருந்தான்.

அப்படி அவன் சிறப்புடன் தங்கியிருக்கும்போது மேற்கூறியபடிச் சென்ற முனிவர்க ளெல்லோரும் அவன் திருச்சமுகத்தை யடைந்தார்கள். அவ்வாறடைந்த மாத்திரத்தில் சந்திரதயன் அம்முனிசிரேஷ்டர்களைக் கண்டு உடனே எழுந்து அழகிய கிரீடந் தாழும்படி வணங்கினான். அங்ஙனம் வணங்கவே அம்முனிவர்க ளெல்லோரும் தங்கள் மனத்தில் சந்தோஷ மதிகரிக்க அவனைப் பன்முறை வாழ்த்தி அதனமேல் தங்களுக்குரிய ஆசனங்களி லமர்ந்தார்கள். அப்படியிருந்தபின்பு சந்திரதயன் அவர்களை நோக்கி, "அந்தணர்களே! முன்னர் இக்கனதேசி நாட்டிற்கு வந்து, மேகங்கள் நீரைச் சொரிவதனாலே வெள்ளந் திரண்டு முத்துக்களை

யும் இரத்தினங்களையும் கொழித்துக்கொண்டு பல அருவிகளின் வழியாகப் பாய்ந்து காடுகளெல்லாம் பெருகியோடுவதான கண்டகியென்னும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தீர்த்தத்திலே மூழ்கிப் பின்னர் இங்ககரை யணுகி என்னைக் கண்டு, நான் வணங்க, என் சிரசிற்கு உங்கள் பாதங்களை முடிகளாக்ச் சூட்டி ஆசீர்வதித்துச் சென்ற நீங்கள் உடனே இவ்வளவு சீக்கிரத்திற் றிரும்பி வந்ததற்குக் காரணமியாது? உங்கள் மனத்தி லேற்பட்ட விருப்பமென்ன? கிருபைசெய்து சொல்லுவீராக," என்று கூறினான்.

அதைக் கேட்ட முனிவர்கள் சந்திரதயனை நோக்கி, "அரசனே! எங்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்பாயாக; நாங்கள் இங்கு வந்து தீர்த்தமாடிச் சென்றபின்பு அயோத்திமாநகரத்திற்குச் சென்றோம், அங்குச் சென்றவுடன் நீதியுந் தயையும் பொருந்திய அந்நகர்க்கிறைவனான அரிச்சந்திரன் எங்களைக் கண்டு வணங்கி, நாங்கள் பார்த்த விசேஷங்களைக் கூறும்படி கேட்டான்; அவ்வாறு கேட்டவுடன் நாங்கள் பல விசேஷங்களையுஞ் சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது உன்னுடைய நகரத்தின் வளத்தையும், உனது சன்மார்க்கத்தையும், உன் புத்திரியினுடைய சிறப்பையுங் கூறினோம்; அவ்வாறு கூறியபின்பு இவற்றை யெல்லாங் கேட்ட அவன் உன் குமாரத்தியாகிய சந்திரமதியையே மணம்புரிய வேண்டுமென்னும் விருப்பங்கொண்டு, அதன்பொருட்டு உன்பால் வரத் துணிந்து, முதலில் உன்னுடைய சம்மதத்தைக் கேட்டறிந்து வரும்படி எங்களை வேண்டினன்; அதனால் மீண்டும் நின் திருச்சமுகத்தில் நாங்கள் வந்துசேர்ந்தோம்; செல்வத்தின் மிகுந்தவனே! அருந்ததிபோலுங் கற்புடைய புத்திரியைத் தந்தையர் வேறு தாழ்ந்த வழியிலே போகாவண்ணம் தருமநெறி மிகுந்த புண்ணிய புருஷரிடத்தில் வருந்தப்பட்டாவது மனைவியாகச் சேர்ப்பது தீயசெய்கையன்று; இஃது, எக்காலத்தும் அழியாத பெரிய ஜீவத்தினை மேலேற்பட்ட நல் வழியேயாகும்; நன்மண மிகுந்த மாலையை யணிந்த வேந்தனே! இன்னமுங் கேட்பாயாக; இந்தப் புவிமுழுதும்